Proletari din toate ţările, uniţi-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XII, Seria II-a, Nr. 2282 | 4 PAGINI — 20 BANI | Miercuri 5 septembrie 1956

UNITATE

In primăvară, brigada a zecea muncise tot pe meleagurile raduvodenilor, sat vechi de pe vremea lui Radu Vodă. Făcuse arătură şi semănătură bună, de a fost mulţumită toată lumea. Mai mulţumiţi, după cît se arată faţa lucrurilor, au fost colectiviştii, care au trimis scrisoare la S.M.T. Lehliu cu rugămintea ca în vară, la secerat şi treierat, să fie trimisă tot brigada a zecea, a lui Petre Nica.

Sînt mai bine de două săptămîni de cînd vagonul, tractoarele şi toate cele au sosit iarăşi în marginea satului — şi acum, poftim pozná: brigada e pe cale să ajungă de povestea satului şi de minunarea babelor. O secerătoare merge schiopătînd rău de tot, un tractor zace pe mirişte cu pompa de apă defectă, şi, colac peste pupăză, băieţii nu se mai arată la fel de înţelegători ca înainte. I-a rugat să steie să lucreze noaptea, la lumina farurilor, şi ei tac, de parcă n-ar fi auzit nimic. Ba, Boloaje şeful brigăzii, a mai găsit că-i vreme de sfadă... Dar nu-i vreme nici de sfadă şi nici de stat la tocmeală. Munca se cere a fi împlinită la timp.

Tăcerea băieţilor arăta dezaprobare, dar Nica socoti să-i dea alt înţeles.

— Ei Ştefane, Octaviane şi tu, Alexandru, văd că sînteţi de acord cu mine. Atunci rămîne aşa cum v-am spus. Dimineaţa lucrează elevii şi noi cu schimbul, după-amiază şi noaptea. Cred că e timpul să începem.

Atîta a spus. Nicolae Ştefan şi Petre Nica au plecat la dezmiriştit, iar ceilalţi au rămas să hodinească.

Noaptea şi ziua au trecut fără hopuri. Că Nica a trebăluit toată dimineaţa pînă a reparat tractorul din mirişte şi cu mecanicii veniţi cu atelierul mobil să meşterească secerătoarea au slobozit cumplite sudălmi înflorate mai-mai să crape catapeteasma cerului, nu sînt lucruri demne de luat în seamă.

Seara, Nica s-a dus de s-a trîntit lîngă Boloaje, sub umbrarul de pe arie. Batoza batea sacadat, acoperind forfota oamenilor, uruitul căruţelor ce veneau şi plecau ca şuvoiul apei.

— Măi Teodore — începu Nica, mai mult şoptit, de parcă se adresa sieşi — găina de unde scurmă, de acolo se hrăneşte şi ce scurmă, aia mănîncă... Tu ce zor ai avut aseară? Vrei oare ca discordia să frîngă colectivul nostru? Oare nu tu ai spus de atîtea ori că unde-i unitate şi înţelegere nu-i loc pentru necazuri şi lene? Tu vrei ca munca noastră să meargă prost, să ajungem de rîsul lumii, să ne hrănim zilnic cu certuri iar la chenzină cu nimic?

Boloaje se ridică într-o rînă. Nu-i era la îndemînă să-şi recunoască greşeala.

— Eh, ce-a fost aseară? D-ale tinereţii păcate. Dar ce-a fost, să ştii, nu va mai fi.

Au sporovăit îndelung despre una, despre alta. La urmă au pus şi treburile la punct, adică au stabilit un grafic de folosire a celor patru tractoare — în aşa fel, încît secerişul, treieratul şi dezmiriştitul să meargă paralel. Cînd să plece, Nica se întoarse din drum.

— Teodore, la mai stai un minut. Am uitat să-ţi spun ceva. Să ştii că te-am propus pentru şcoala de maiştri. Cînd? Azi după-amiază, a trecut pe aici tovarăşul inginer şef...

...De la acea întîmplare, zilele s-au scurs nenumărate şi s-au arătat sătioase în rezultate bune pentru brigada lui Petre Nica. Octavian Topîrceanu nu are un răboj al hectarelor secerate — nu-i sarcina lui. De altfel, cifrele îl plictisesc. Dacă Matei Dumitru, pontatorul, nu i-ar spune din săptămînă în săptămînă cît a lucrat, el unul nu s-ar interesa.

— Ai secerat 150 hectare Octaviane. Multe înainte.

— Bine, bine, răspunde el, dezinteresat, dar deodată se însufleţeşte: Adică ce, mă feliciţi pe mine, mă? Felicită-l pe Nica, el mi-a reparat tractorul şi s-a ţinut de capul meu să-l întreţin bine...

Băieţii sînt fericiţi cînd vine ceasul socotelilor. Au şi de ce. La treabă bună — plată bună. Cînd au sfîrşit treieratul la gospodăria colectivă „Octombrie Roşu" — un nou prilej de mulţumire: grîul semănat de ei pe Făureanca a dat 2.300 kg. la hectar. Minunat prilej de bucurie. Rezultatele sînt precum a fost munca.

Inima le dădea ghes să înceapă arăturile de toamnă — se cîştigă doar bani grei la arătură — dar nu i-a răbdat inima să privească la cîmpurile încă nesecerate ale ţăranilor muncitori individuali şi la stogurile de grîu ce-şi ridicau glugile aurii spre norii pîntecoşi şi negri ce se învolburau, pregătind să verse trăsnete şi şuvoaie de apă. Au pornit cu toţii prin ogrăzi, dînd de ştire că seceră şi treieră la cine este în nevoie. Pînă pe-nserat, au şi format o ceată de 45 de ţărani muncitori care au început treierişul la batoza lui Boloaje.

Planuri nu prea fac tractoriştii brigăzii a zecea, dar astădată socoteau că le venise rîndul să ocupe locul dintîi, cel mai bun în întrecere. Munceau fără hodină la arat şi dezmiriştit, agonisind rînd. De la staţiune a venit veste că Boloaje trebuie să se prezinte la învăţătură. A plecat. In locul lui va veni un alt tînăr. Pînă se va deprinde cu viaţa brigăzii utemiste, cu ritmul ei de muncă — va mai trece vreme... Pentru locul dintîi mai trebuie — unul greu de făcut.

Pe înserate, tractoriştii s-au strîns ciurdă în jurul jeratecului ce mocneşte alene, perpelind păpuşoi. Nu-i seara de clacă sau de sfat. Pun la cale treburile pentru timpul ce va să vină. Ca de obicei, în asemenea împrejurări Nica socoteşte cel mai bine.

— Boloaje a plecat. In locul lui va veni un tînăr. Nici unul nu-i ştim firea, dar nu trebuie să ne temem. Brigada noastră s-a sudat, este unită. Toată problema constă în a şti să ni-l apropiem în cel mai scurt timp. De va fi aşa, victoria va fi ca şi cîştigată.

S. DIACONU

Tovarăşul Otto Grotewohl a părăsit Capitala

Marţi dimineaţa a părăsit Capitala plecînd spre Berlin tovarăşul Otto Grotewohl, primul ministru al Republicii Democrate Germane care, împreună cu soţia şi-a petrecut concediul de odihnă în ţara noastră.

La plecare, pe aeroportul Băneasa, oaspeţii au fost conduşi de tovarăşii Gh. Gheorghiu-Dej, Chivu Stoica, Gh. Apostol, Emil Bodnăraş, P. Borilă, I. Chişinevschi, Miron Constantinescu, Al. Moghioroş, L. Răutu, Şt. Voitec, J. Fazekaş, Vladimir Gheorghiu, Al. Bîrlădeanu, Gh. Hossu, I. Cozma, Constanţa Crăciun, Fl. Dănălache, ing. M. Florescu, acad. I. Murgulescu, Gr. Preoteasa, D. Simulescu, dr. O. Berlogea, Gh. Diaconescu, I. Mineu, C. Popescu, Gh. D. Safer, Bucur Şchiopu, A. Măinăşan, ing. A. Vlădoiu, şi alţii.

A fost de faţă o delegaţie a muncitorilor uzinelor de tractoare „Ernst Thälmann" în frunte cu directorul general al uzinelor, ing. Virgil Actarian.

Oaspeţii au fost conduşi de asemenea de personalul Ambasadei R.D. Germane la Bucureşti, în frunte cu ambasadorul W. Eggerath.

Inaintea plecării tovarăşul Otto Grotewohl a schimbat calde strîngeri de mînă cu conducătorii partidului şi guvernului nostru.

Un grup de pionieri a oferit oaspeţilor numeroase buchete de flori.

(Agerpres)

Şeful de echipă

I-am auzit întîi glasul ce răsuna la intervale regulate: Hăăă... hăăă. Era un glas de băieţandru, neformat încă, cînd subţirel, cînd gros. Mai apoi, apropiindu-se, i-am zărit şi trupul puţintel printre muncitorii care încărcau buşteni. Am aşteptat pînă buşteanul a fost urcat în vagon.

— Cine e şeful echipei? am întrebat noi.

— Eu sînt.

Şi cine credeţi că ni s-a înfăţişat cu această pretenţie? Băieţandrul cel mărunţel al cărui glas îl auzisem de departe.

Fără îndoială e vorba de o glumă.

— Vă rugăm să ne spuneţi cine e şeful? am insistat.

— Dar v-am spus că eu sînt.

Supărarea dar şi seriozitatea care se simţea în glasul lui ne-a făcut să spulberăm îndoielile. Mai ştii? Ce dacă e mic?

Ne-am tras mai deoparte să stăm de vorbă. Se pricepe la toate. Discuta cu competenţă problemele de producţie ale echipei, despre cele de organizaţie. Ne vorbea cu duioşie despre mama lui.

Oaie M. Gheorghe — aşa se numeşte şeful de echipă — are acum vreo 18 ani. Acasă, la Albeşti, nu se poate duce decît sîmbăta, treburile nu-i permit să se plimbe, dar de mamă-sa el are grijă: din salariul lui îi trimite lunar 300—400 lei.

Oaie M. Gheorghe e într-adevăr un băiat harnic, iubit de toţi. Cei din echipa de încărcare, chiar şi cei vîrstnici, îl respectă. Şeful de echipă Oaie M. Gheorghe e şi secretar al organizaţiei U.T.M., sectorul Cumpăna, raionul Curtea de Argeş.

In soarele acelei dimineţi chipul flăcăului cu părul deschis şi ochii luminoşi, cu vorba atît de cîntărită şi matură ne-a impresionat.

— La noi buştenii vin pe apă. Cînd apa e mică, şi numărul lor scade. Acum sîntem supăraţi. N-a mai plouat de mult şi vin buşteni puţini. Intr-o zi echipa noastră trebuie să încarce 52 m. de lemn. Ce te faci cu planul dacă apa e scăzută?

O problemă serioasă. De îndeplinirea planului depind multe lucruri, dintre care şi salarizarea oamenilor. Şi el vrea ca cei din echipa lui să cîştige bine. Oaie M. Gheorghe e şeful echipei cu toată înfăţişarea lui de copilandru cu ochii albaştri.

RODICA ŞERBAN
RADU COSTIN

IN CEASUL AL 12-LEA

— Ce e urgent necesar pregătirii şcolilor din Buzău —

Lemne de foc

La Şcoala profesională C.F.R. din Buzău l-am întîlnit pe tovarăşul director Costică Cazan.

De la prima vedere, localul curat şi bine amenajat mi-a plăcut. In magazia şcolii se află echipament de vară pentru 200 de ucenici. Alimentele au fost asigurate. Au fost aduse de asemenea manualele de învăţămînt, iar pentru descrierea mai clară a maşinilor, au fost procurate şi parte lucrate mai mult de 150 de planşe.

In vacanţă, 200 de elevi au venit şi au prestat 2.500 de ore de muncă voluntară. Cu sprijinul secretarului organizaţiei de bază U.T.M., Vladimir Zamşa, ei au mărit spaţiul unei săli de clasă, au amenajat un parc, un teren de volei şi, de jur împrejurul şcolii, au amenajat ronduri de flori. Printre cei mai harnici elevi se numără Roşca Ion, G. Ştefan, Ştefan Nicolae, Ion Dinu şi mulţi alţii.

Pînă acum toate bune. Se pune însă şi un semn de întrebare: situaţia aprovizionării cu lemne?

Ministerul Căilor Ferate a trimis o adresă depoului CFR Buzău în care i-a cerut ca raţia de lemne necesară căminului şi şcolii să o înglobeze în cota depoului, pentru a simplifica operaţiile scriptice. Aceasta însemna pur şi simplu că depoul va lua în acest an cu atîtea lemne mai mult cu cîte îi trebuie şcolii.

Cînd însă a fost trimisă la minister adresa pentru aprobarea combustibilului pe anii 1956—1957, cei de aici au uitat indicaţia dată. Ei au tăiat „plusul" şi au atras atenţia depoului „să nu mai încerce şi altădată să facă de-alde astea".

Acum din acest „hocus-pocus!" birocratic vor rămîne să tragă ponoasele cei 200 de elevi?

Materiale de construcţie

La Şcoala tehnică de cooperaţie am stat de vorbă cu tovarăşul director adjunct Ion Rusu. La întrebarea firească pe care i-am adresat-o cu privire la pregătirile făcute în vederea noului an şcolar, m-a purtat prin tot localul şcolii şi mi-a spus:

„In acest an stăm mult mai bine. Anul trecut am avut o bucătărie improvizată şi sala de mese asemenea. Sobele nu reuşeau niciodată în cursul iernii să dea atîta căldură încît elevii să nu tremure. Azi, iată! Bucătăria, ridicată în cadrul şantierului nostru, e gata. La fel şi sobele necesare încălzirii. (Mi-a pomenit de şantier şi m-am convins că avea dreptate. Undeva, unde se mai găseau încă schele, erau proiectate nişte scări de beton).

Cu materialele de construcţie — mi s-a spus — stăm mai greu. Dacă fabrica de ciment „Victoria socialismului" din Turda ne-ar fi trimis comanda la timp, terminam de mult şi cu scările. La cele opt adrese pe care noi le-am făcut, întreprinderea aceasta nu ne-a răspuns însă nici pînă azi. De asemenea uşile acestea sînt noi şi trebuie vopsite. De cîteva luni fabrica „Policolor" din Galaţi ne-a repartizat pe bază de contract vopsea, dar în realitate n-am văzut încă nici un singur strop.

Terminarea reparaţiilor

Un scurt popas l-am făcut şi la Şcoala profesională de chimie. Despre această şcoală nu voi avea multe de spus. Tovarăşul director lipsea. De la cîteva cadre didactice am aflat că şcoala se află încă în reparaţii, lucru care l-am constatat apoi şi singur, vizitînd cîteva săli. Mobilierul e încă stricat. Se pune întrebarea: de ce nici pînă azi nu s-au terminat aici pregătirile în vederea noului an şcolar?

ION TEOHARIDE
corespondentul „Scînteii tineretului" pentru regiunea Ploeşti

Tribuna EXPERIENŢEI ÎNAINTATE

Cercul „Iubiţi tehnica"

CLUJ (de la trimisul nostru).— La recentul Congres al U.T.M., unul din delegaţii regiunii Cluj a informat tineretul despre o nouă iniţiativă a utemiştilor de aici: cercurile „Iubiţi tehnica".

Pentru a cunoaşte primul cerc de acest fel, am vizitat de curînd întreprinderea metalurgică producătoare de bunuri de larg consum „Menajul".

— Cercul „Iubiţi tehnica" — ne-au informat membrii comitetului U.T.M. — a fost deschis ca răspuns la cerinţa celor mai buni tineri calificaţi din fabrică, atraşi de secretele profesiunii. In el s-au înscris deocamdată 20 de tineri.

— Despre ce aţi discutat pînă acum? — am întrebat.

— S-a ţinut o expunere despre metale şi proprietăţile lor — mi s-a răspuns — şi una despre metodele moderne de turnare.

— Şi... ce ingineri le-au ţinut?

Interlocutoarea noastră a zîmbit.

— Nici un inginer. Tocmai acesta e specificul nostru. Tovarăşii ingineri ajută la pregătire, dar dezvoltarea temelor, e făcută de tinerii muncitori şi tehnicieni. Aşa se familiarizează şi ei mai bine cu problemele şi cu obişnuinţa de a expune o problemă.

Am mers apoi prin secţii. Mi-au fost recomandaţi buni responsabili ai unor bune brigăzi — Bodor Gheorghe, de la mecanică-montaj şi Crăciun Ana, de la miezuitoare-turnătorie, fruntaşi în întrecere. Ei vor avea şi mai mult de cîştigat în urma frecventării cercului „Iubiţi tehnica".

Aflînd mai concret proprietăţile metalelor, tinerii au cerut, de pildă, să se folosească la o serie de lucrări, de aici încolo, tablă cu 0,5 mm. mai subţire ca pînă acum.

Impreună cu inginerul şef, tovarăşul Dan Dumitru, credem şi noi că tocmai în această direcţie, a legării strînse a teoriei cu practica de producţie, trebuie să se orienteze şi pe viitor planul de activitate al cercurilor „Iubiţi tehnica" — binevenită idee a tovarăşilor din Cluj.

ZIUA ŞI FÎŞIA

O brigadă anonimă

...Despre brigada lui Iuliu Borca de la mina Petrila, pînă acum s-a tot spus că ar fi o brigadă aşa şi aşa. Nici codaşă, dar nici fruntaşă. Pentru minerii din Uricani, Vulcan sau Aninoasa, numele lui Borca nu-i cunoscut... A fost, după cum putem spune, o brigadă „anonimă".

Invitaţie la şedinţă

— Tovarăşe Borca, cînd ieşi din şut, dă, te rog, pe la sector — i-a spus maistrul miner Petre Herbac.

— Bine — a răspuns Borca tăind mai departe la cărbune. Lîngă el, Nicolae Kandu, tot miner, se oprise un pic din lucru.

— De ce te-or chema, frate Borca?

— Nu ştiu — a răspuns domol Borca, în nota sa obişnuită. Ca să facem mai multă treabă, d-aia!

...Cînd şutul se termină şi minerii ieşiră la ziuă, Borca îşi luă rămas bun de la ortacii săi. Apoi merse la biroul sectorului.

Aceasta s-a întîmplat acum cîteva luni de zile, cînd noua metodă, „ziua şi fîşia", a fost aplicată şi la brigada lui Borca Iuliu.

De la îndemn la faptă

In prima lună a mers treaba mai greu. Brigada lui Iuliu Borca trebuia să justifice însă încrederea ce i se acordase.

Ea se apucă cu hotărîre să extragă zilnic cîte o fîşie întreagă de cărbune, limitînd tălerea la un singur schimb.

...In luna iulie lucrul a mers mai bine. In fiecare zi, de pe frontul 8 vest de la sectorul III, acolo unde lucrează şi Borca, ieşea cîte o fîşie. Brigada lui Borca începu să devină cunoscută... La început timid, dar mai pe urmă... După 27 de zile ale lunii iulie, minerii lui Borca au fost felicitaţi de Ion Fila, secretarul organizaţiei de partid pe sector:

— Bravo, băieţi — spuse el. Iată o brigadă de utemişti, care a reuşit să fie prima în întreg sectorul!

— Să ştiţi că sînteţi şi primii pe mină!

Intr-adevăr, în urma aplicării iniţiativei „ziua şi fîşia", brigada lui Iuliu Borca a reuşit să dea lunar 1200 tone cărbune peste plan. Cu această realizare ea a ieşit cu putere din anonimat.

Corespondent
ANATOLIE PANIŞ

CĂLĂTORII

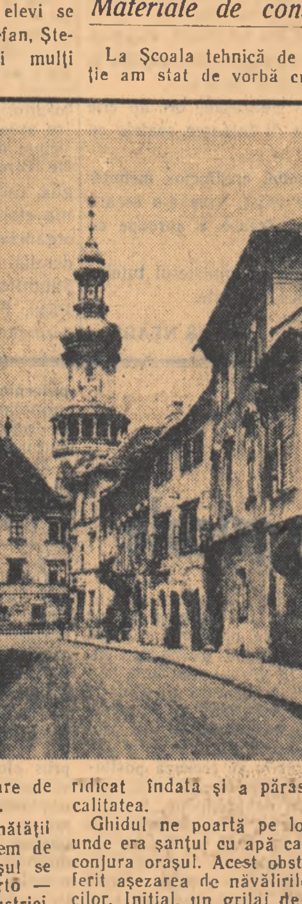
2000 km. pe pămînt maghiar

După o călătorie splendidă de-a lungul ţării, Ikarus-urile ne-au adus din nou în capitala Ungariei. Suim treptele clădirii din strada Makarenko, unde sîntem găzduiţi, îmbătaţi de avalanşa de impresii, ca după o cupă de şampanie, cu gîndul la noile emoţii pe care le vom trăi drumeţind prin Budapesta. Cît de iute au zburat primele zile! Parcă abia ieri am coborît pe peronul gării de vest, puţin obosiţi de drum, dar gata să cutreierăm pînă-n zori pe malurile Dunării, străjuite de puzderia de lumini ale oraşului care sclipesc departe, pînă la muntele Gellert. Pe insula Margareta unde cu cîteva ore în urmă am fost pentru a asculta „Carmen" în interpretarea Operei Maghiare, trec strîns îmbrăţişaţi ultimii îndrăgostiţi. Dimineaţa, prietenii mei vor face o plimbare pe Dunăre cu vaporul, pînă la Sztálinváros. Nu mai e mult pînă la ziuă. Prin minte îmi aleargă imaginea oraşelor prin care am trecut, a minunatelor peisaje pe care le creează marele fluviu şi îmi stăruie înaintea ochilor prieteniile legate în aceste zile. Am văzut oraşe noi, uzine şi combinate ridicate în cîţiva ani. Războiul a sîngerat adînc Ungaria... Este destul să afli că podurile ţării au fost distruse în proporţie de 58 la sută din valoarea totală a lor, pentru a-ţi da seama de uriaşele pagube pricinuite Ungariei de către cel de al doilea război mondial. Podurile peste Dunăre şi Tisa au fost distruse pînă la unul. In Capitală circulaţia între cele două părţi ale oraşului a fost aproape complect paralizată. La 4 noiembrie 1944, fasciştii au aruncat în aer cel mai frumos pod al oraşului. In toiul zilei, cînd circulaţia pe podul Margareta era intensă, un bubuit surd a cutremurat malurile Dunării; podul a început să se clatine, să se rupă în bucăţi şi, împreună cu tramvaiele, autobusele, maşinile şi oamenii aflaţi pe el s-a prăvălit în apele fluviului. In mai puţin de un ceas, 600 de oameni şi-au dat sufletul. După eliberare, luni de zile locuitorii Budapestei au mîncat aproape numai supă de chimen. Au făcut apoi sacrificii uriaşe pentru ca Budapesta să arate aşa cum este astăzi, pentru ca ţara lor să devină un stat industrial, independent. Şi astăzi, iată că pe harta ţării a răsărit Sztálinváros cu 30.000 de locuitori, cu blocuri moderne, cu uzine mari, cu fabrici de maşini şi şantiere imense, localitate care cu cîţiva ani în urmă era un sătuc pierdut de-a lungul fluviului. Kombó, Kazincbarcika ca şi oraşul care se ridică la poalele masivului Bükk n-au existat pe vechea hartă a ţării. Am trecut pe la Almásfüzitő, unde a fost construit un mare combinat de aluminiu. Rămîi uluit de proporţiile construcţiei moderne, ridicată în mai puţin de doi ani.

Stau de vorbă cu maistrul Ştefan Mickloş. Imi face cunoştinţă cu brigada de fineret a lui Takacs Ştefan. Apoi Mickloş îmi povesteşte despre viaţa lui. Cîştigă în jurul a 2000 de forinţi — are o locuinţă drăguţă, cu două camere şi hol, cu apă caldă. Cele 11 blocuri de lîngă uzină au încălzire centrală şi sînt situate în mijlocul unei pădurici. Ştefan, fiul lui Mickloş, are acum 17 ani şi vrea să devină inginer electrotehnic. Margareta, sora lui, şi-a ales cariera de inginer agronom.

De la Veszprem am călătorit aproape 200 km. pînă la Sopron. Am ajuns aci pe înserat. Tricolorul nostru, desfăşurat larg la intrarea clădirii unde urma să înnoptăm, a aprins parcă mai puternic în inimile noastre dorul de ţară. Un tînăr subţirel, cu trăsături fine, cu o emoţie vizibilă m-a întrebat dacă nu cumva a fost încurcată ordinea culorilor drapelului. Cînd l-am asigurat că totul e în regulă, Imre Smoling s-a bucurat ca un copil cînd îi oferi o jucărie. In toate camerele rezervate nouă am găsit flori proaspete. Am adormit repede cu toţii, obosiţi de drumul făcut. Dimineaţa ni s-a făcut o primire oficială la facultatea de mine. Dr. Esto Peter, cel mai în vîrstă membru al corpului didactic, ne-a urat bun venit, povestindu-ne apoi istoria institutului. Facultatea minieră de la Sopron este prima facultate din lume de acest gen. In 1735, Carol al III-lea a fondat „şcoala de ofiţeri mineri". Această instituţie este recunoscută ca strămoşul actualului institut din Sopron. In 1770 Maria Tereza a ridicat şcoala la rangul de academie. De atunci s-au petrecut multe schimbări structurale la acest institut.

Anii de şcolarizare s-au înmulţit. Institutul de silvicultură a fost separat de institutul de mine; au apărut numeroase laboratoare perfect utilate; o expoziţie extrem de interesantă despre începuturile mineritului în Ungaria prezintă, printre altele, primele lămpi de abataj şi costume de mineri, diferite unelte primitive şi explosivi pentru puşcare.

Un ghid ne-a plimbat prin oraş, arătîndu-ne frumuseţile de nedescris ale Sopronului, această splendidă localitate aşezată la numai cîţiva kilometri de graniţa cu Austria. In stradă ne-a întîmpinat un indicator oarecare de drumuri: „65 km. Viena".

Sopronul, datorită vecinătăţii Alpilor, are o climă extrem de plăcută. La răsărit oraşul se mărgineşte cu lacul Fertő — care aparţine jumătate Austriei. In partea de sud Sopronul este învăluit de păduri de brazi şi stejari. Casele, străzile, pieţele bolţile, bisericile, numeroasele sculpturi, turnurile — amintesc de trecutul bogat în evenimente al oraşului. Sopronul este numit „oraşul monumentelor". El are un trecut de 2300 de ani, fiind locuit chiar de pe vremea celţilor. Cîteva săptămîni sînt insuficiente pentru a cunoaşte bogăţia acestui adevărat muzeu în aer liber. Ghidul ne spune că ar fi nevoie de cîteva luni pentru a cunoaşte bine oraşul. Aci, la Sopron, Iohann Strauss a compus „O noapte la Veneţia", iar Liszt a dat un concert la 9 ani.

Ni se arată casa — pe vremuri era aici o cîrciumioară vestită — în care Strauss a venit într-o seară incognito, cu soţia. Recunoscîndu-l, orchestra a început să cînte bucăţi din operetele sale, la care Strauss s-a ridicat îndată şi a părăsit localitatea.

Ghidul ne poartă pe locurile unde era şanţul cu apă care înconjura oraşul. Acest obstacol a ferit aşezarea de năvălirile turcilor. Iniţial, un grilaj de lemn împrejmuia şanţul. Dar vinul roşu al Sopronului era adesea mai puternic, iar oamenii se trezeau în şanţ. La prînz, gazdele noastre ne pun la... încercare, dar... noroc că astăzi şanţul cu apă este complect acoperit. In timpul mesei ne-a aşteptat o altă surpriză. In semn de adîncă stimă şi prietenie, cîţiva studenţi ai institutului din Sopron au ţinut să ne servească ei prînzul şi cina, înlocuindu-i pe obişnuiţii ospătari ai cantinei studenţeşti. Studenţii romîni au răspuns îndată acestui gest, printr-un toast în sănătatea amabilelor noastre gazde.

Am părăsit Sopronul cu sinceră părere de rău. Lăsam acolo prieteni dragi. Desigur tinerii din Sopron îşi vor aminti cu plăcere de întîlnirea celor trei naţiuni. Nu-i vorba de o conferinţă la un înalt nivel — cu toate că la clubul oraşului flutu-

MARCEL ZONIS

(Continuare în pag. 3-a)

Insemnare dobrogeană

In gara Cobadin m-am suit în trenul de Medgidia. Un tren mic — doar cîteva vagoane hodorogite — ca pentru o linie de mîna a treia. Un şuier — şi locomotiva a plecat, tăind cîmpia de grîne.

La clasa a doua era aproape gol. Un muncitor din port se tolănise pe banca tare şi dormea asudat. Mai încolo, cîţiva lipoveni bărboşi — un grup de sfîntul-Petru tineri — mîncau seminţe de floarea-soarelui. Intr-un alt colţ se legase pospai de vorbă: un ţăran din Viroaga, noră-sa şi-un turc bătrîn. In picioare, la geam, cineva privea afară.

Turcul purta bască şi vestă ponosită, şi nelipsitul brîu sîngeriu. Sub ochelarii legaţi cu sfoară, ochi mici şi codaţi. Fuma dintr-un chiştoc gălbui. M-a privit cum mă aşez alături, a clipit de cîteva ori din ochii spălăciţi şi a continuat să povestească:

— Aşa... Aşa e cu noi, precum vă spun. Noi turcii am venit aici din locurile de peste mare — de la Anatolia — aşa zic bătrînii. Am venit să cucerim pămîntul, după cum voia Alah şi cu Mohamed, trimisul lui — aţi auzit de asta, nu? Trebuie să ştiţi că pe vremurile vechi noi cuprinseserăm aproape toată lumea — şi Romînia, şi Bulgaria, şi ţara sîrbilor, şi încă multe altele. Pînă şi Algeria, de care tot scria la ziar astă primăvară, şi Egiptul de care scrie acuma, şi încă o ţară care-i spune Persia, dar despre care nu s-a scris nimic... Ba zice Ali — Ali e bătrînul satului, e tare bătrîn — că odată, de demult, ai noştri au ajuns pe Dunăre în sus pînă la Viena, în ţară la neamţ.

— Eu asta n-o mai cred, clătină din cap ţăranul din Viroaga.

— Eu n-am de unde şti, că n-am trăit pe-atunci — continuă turcul cu glas domol — dar Ali nu minte, că-i tare în vîrstă, şi moartea-i e aproape. Aşa zice el: Cînd vezi cîte-un turc de-al nostru că vinde bragă şi limonadă la vreun căruclor tras de un măgăruş — să ştii că bunicii lui călăreau armăsari din Arabia şi erau războinicii care înfricoşau lumea toată. Erau să cucerească pămîntul, dar uite că nu l-au putut cuceri...

Atunci, cel de la geam se întoarse, sticlindu-şi dinţii albi. Era un turc tînăr, cu gene lungi, întoarse. Geamul rămăsese liber. Se vedeau lanuri de grîu fără capăt.

Tînărul rîse şi spuse cu vorba răspicată:

— Uite că pe-aici, înfrăţiţi cu romînii, turcii noştri au cucerit pămîntul!...

Intr-adevăr, pe ogoarele curgînd pînă în zare, alături de maşinile moderne, mişunau ţărani bronzaţi, unii cu chipul vag asiatic.

Moşul tăcu, simţind mustrarea miezului ascuns, iar tînărul se întoarse la geam. Inspre depărtări, clădirile din Cobadin îşi arătau siluetele de uriaşe catedrale ale grîului.

★

Pe tînăr îl chema Şaban Mustafa şi era colectivist din Başbunar, raionul Negru-Vodă — primul raion cooperativizat al ţării.

MIHAI DIMIU

Inimă amară*)

„O, începutul anilor de școală
amară mi-a fost inima —
și goală !"...

Anii adolescenței, scăldați în lumina trandafirie a visului — anii în care încep să încolțească în inimă simțăminte tainice, iar gîndurile întind timide aripi pentru zbor — Valeria Boiculesi i-a trăit într-o vreme de domnie a ceții. Amintirile anilor de școală de atunci, zgîrciți în bucurii, dar bogați și darnici în amărăciuni și tristeți, cu colegele, profesorii, iubirea adolescentină — toate ne apar înfățișate în volumul „Fete în uniformă", recent apărut în Editura Tineretului.

De la primele versuri, cititorul este integrat în atmosfera lîncedă ce prezida viața școlărițelor de odinioară. Citind „In libertate", îți reprezinți izbitor imaginea sumbră a cîrdului de ființe îmbrăcate în uniformă cernită, semănînd cu o „neagră și ciudată tiritoare"... Trăind între zidurile reci, înalte, ale internatului și școlii, inima și gîndul acestor fete sînt împrejmuite de vălul falsei etici strîmte și obtuze profesate de pedagogii burghezi.

Note de lectură

Este întru totul firesc ca, în astfel de condiții, setea de descătușare, aspirațiile spre lumină, să fie cu atît mai puternice, să genereze aspră mînie și revoltă împotriva obtuzelor minți ale profesorilor și pedagogilor din trecut, împotriva metodelor de învățămînt obscurantiste ale vremii. Amintirile anilor de școală se deapănă învălmășite, presărate cu glume, cu amărăciuni, cu nostalgice evocări ale clipelor de dragoste și prietenie, ori cu avîntate note de optimism la întrezărirea unei vieți viitoare mai bune, — străjuite de profesoare și pedagoge înrăite, rutinate, lipsite de căldură și solicitudine părintească, în frunte cu directoarea școlii.

Poemul Valeriei Boiculesi este o retrospecție lirică a perioadei anilor de școală, învăluită într-o aureolă romantică. Acest memorial nu e dus însă, la un nivel unitar, pînă la capăt. Dacă contrastele, inechitatea socială din școala burgheză sînt reliefate cu îndemînare (eroina și prietena ei, Zinaida, pe de o parte, și Cecilia și Sevasta — eleve bogătașe, — pe de altă parte), dragostea adolescentei, care urmează o evoluție întristătoare, nu convinge întotdeauna: iubitul ei se transformă nu prea motivat într-o brută lipsită de conștiință umană, de unde plăsmuirea zbuciumului, a dramei ei sufletești. Versurile de dragoste sînt de aceea lipsite de substanță lirică, de autentică vibrație, cu puține excepții de emoție autentică, ele nu depășesc limitele convenționalului. In prima parte, figura iubitului e înfățișată într-un cadru dulceag, oarecum straniu, asemenea unui „demon cu ochi negri, ca o noapte". Pentru ca apoi, după dureroasa ruptură, în locurile unde altădată, cînd poeta pășea alături de iubitul ei, creștea iarba, azi „fiindcă el nu mai vine — pînă și firul ierbii s-a uscat."

Viziunea romantică, artificioasă, face din profesoara de romînă — singura cu concepții progresiste din școală — o eroină „ideală", care apare ca o „zînă". Dacă în mintea visătoare a elevei de odinioară compararea profesoarei cu o zînă își are poate motivarea, în versurile poetei aceasta nu poate justifica inconsistența de... zînă a personajului. Lipsită de vlagă, „zîna" apare cînd „plăpîndă și sfioasă", cînd cu ochii „adumbriți ușor" și „vocea domoală", tristă, oftînd ușor etc. Tonul melo-dramatic, accentele idilic-romantice, naivitatea, entuziasmul pueril și exclamativ, încearcă, fără succes, să suplinească poezia. Vorbindu-i, de pildă, prietenei sale Zinaida despre „visul de aur" (?!) și „porțile deschise" (?!) care ar putea fi pîndite de „vreun balaur", poeta o încurajează, asigurînd-o: ...„N-ai teamă tu de iasme / c-am întîlnit o zînă... / Dar zîna nu-i din basme! / Ci-n ora de romînă"

Scrise într-un ton declamatoriu, multe versuri sînt presărate cu puncte de suspensie sau interjecții care, desigur, nu pot înlocui redarea expresivă a gîndurilor și sentimentelor.

Toate acestea fac ca poemul să fie inegal ca valoare artistică și ca eficacitate ideologică, să nu ofere perspective. „Epilog" trebuia — firesc — să încununeze volumul, să constituie un adevărat imn al suișului poetei, a cărei retrospecție e făcută cu ochii prezentului. Din păcate, ultima poezie e departe de a-și realiza menirea.

Acestor sumare observații li se pot adăuga destule privind modalitățile de expresie și limba poemului. Supără la lectură alambicarea exprimării, contorsionarea frazei (în unele versuri din „Revedere", de exemplu), formulări opace („Nu-i vînt zălud / să-și mîne în vîrtejuri roșii, prada (?!);.. „Luna pășind... cu părul despletit și plin de vise") construcții de frază cu o topică greoaie („Flămînd e ochiul, sufletu-mi stingher, / măcar de-un fir de troscot de prin șanțuri"), folosirea unor termeni improprii, potrivnici spiritului limbii romîne („poartă peste (?) degete inele", ori „răbufniri de ușă") etc. Editura n-ar fi trebuit să lase cu atîta ușurință să se strecoare astfel de lucruri în volum care, în toate privințele, putea fi mult îmbunătățit.

In general, poetei îi lipsește maturitatea reflecției. De aceea, poemul „Fete în uniformă" nu este îndeajuns de închegat, de consistent. El oferă un interesant mesaj, neevoluat însă, insuficient elaborat, deși poetei nu-i lipsesc calități descriptive și priceperea de a reda atmosfera.

I. MIHUȚ

*) Valeria Boiculesi: Fete în uniformă". Poem. Edit. Tineretului.

Dacă nu l-ar fi îmbrîncit...

Nicolae Mureșan, directorul fabricii „13 Decembrie" din Timișoara, cînd l-am cunoscut, umbla s-o dea afară din slujbă pe Veronica Matei, secretara organizației de bază U.T.M. Ulterior ne-a sosit vestea că treaba aceasta e aproape ca și împlinită. Veronica Matei va primi preavizul.

Și iată de ce:

Cu un an în urmă Nicolae Mureșan, cu de la sine putere, a dat dispoziție ca funcționarele din fabrică să facă noaptea de gardă, adică să vegheze împreună cu paznicul, pentru a nu intra nici un străin înăuntru. Veronica a îndrăznit să protesteze:

— Sîntem singura instituție din oraș unde se întîmplă lucrul acesta — i-a zis ea. De ce nu aranjați să fie numiți de serviciu, noaptea, numai bărbații? Ziua facem cu dragă inimă, dar noaptea..

Directorul i-a tăiat-o scurt:

— Las' c-o să vă prindă bine, o să vă învățați cu greul. Ție chiar, adăugă el rîzînd cu înțeles, dacă ai să fii fată cuminte o să-ți meargă destul de bine.

Veronica l-a privit ca trăznită.

— Tovarășe Mureșan, i-a răspuns ea, mi-e rușine de părul dumitale alb, — și a ieșit năucită, neștiind ce să creadă.

— A, ești sălbatică, a strigat el din urmă, lasă că te îmblînzesc eu!

Treaba „îmblînzitului" nu e chiar atît de ușoară, dar nici directorul nu se grăbea, convins fiind că nimeni n-o să se atingă de el, de vreme ce toți funcționarii tremură numai că-l văd. Așadar a luat-o mai pe îndelete. Veronica lucra la serviciul „Muncă și salarii". Nicolae Mureșan s-a gîndit că aici poate să lovească întîi. Și a început în mod sistematic să facă zîzanie între ea și șefa serviciului. Le chema pe rînd la el și, fără nici un pic de rușine, le împuia capul cu bîrfeli.

Intr-o seară, pe la sfîrșitul primăverii, Nicolae Mureșan și-a încercat a doua oară norocul.

Veronica Matei era de gardă. Sta la poartă, în cabina paznicului, și citea o carte. Aproape de miezul nopții directorul sosi în control, îmbrăcat în haine de sărbătoare, și-o pofti să meargă cu el să vadă dacă toată lumea a închis sertarele. Veronica îl urmă. Cînd au ajuns în dreptul ușii de la biroul lui, directorul a cuprins-o de umeri și a vrut s-o împingă înăuntru. Ea s-a zmucit și-a fugit pe scări. Nicolae Mureșan a prins-o din urmă și-a dat iarăși s-o îmbrățișeze. Femeia l-a îmbrîncit îngrozită și a ieșit afară, unde se afla paznicul.

A doua zi Veronica a povestit tuturor această întîmplare.

Directorul s-a înfuriat și a promis c-o să-i înhațe mîna în piele și-are s-o arunce pe fereastră.

Intr-altă zi a chemat-o în biroul lui ca să-i spună că-i reține patru zile din salariu.

— Pentru ce? l-a întrebat ea. Pentru că nu vreau să mai fac de gardă? De ce te legi de mine?

Nicolae Mureșan și-a împreunat mîinile pe masă și a privit-o în ochi.

— Uite ce-i fetițo, ești frumoasă și noi amîndoi am putea să ne înțelegem bine. Dă-le dracului de mofturi și lasă-te mai moale.

Veronica Matei l-a rîs în nas.

Directorul a priceput că n-o să izbutească să scoată din ea o „fată cuminte" și n-a mai oprit-o niciodată să-i vorbească.

De cînd l-a îmbrîncit Veronica Matei nu mai găsește ascultare la nici o plîngere de-a ei.

Nicolae Mureșan, ori de cîte ori o vede, îi întoarce spatele cu dispreț.

Dar acuma, credincios metodelor lui de vătaf, vrea s-o scoată din slujbă. Treaba e aproape ca și împlinită.

Dar poate că ministerul tutelar o să-i strice rosturile.

FANUȘ NEAGU

Cercul de artă plastică al minerilor

In cursul acestui an a luat ființă pe lîngă clubul minerilor din Lupeni un cerc de artă plastică, frecventat de muncitorii și funcționarii minei, precum și de fiii acestora.

In fotografia noastră: un grup de tineri, membri ai cercului, executînd un desen „după natură" sub îndrumarea instructorului Iosif Tellman, membru al Uniunii Artiștilor Plastici.

NU se pot oare REZOLVA?

Un cămin „model"

— Poftiți! Poftiți, vă rog... Acesta este căminul Uzinelor Textile din Timișoara...

Amabilitatea interlocutorului meu mă copleșește. Discută într-una, fără întrerupere.

Știți... — îmi spune el — tinerii care locuiesc la cămin o duc foarte bine... Au de toate... Vreau să vă spun că, datorită preocupărilor noastre, tinerii de la cămin se simt foarte bine, sînt mulțumiți...

Mă rezum să ascult, să privesc și să rețin totul. Dacă aș scoate carnețelul de notițe, aș nota:

...Camerele nu sînt înzestrate cu cele necesare unui cămin. Paturile sînt înghesuite, totul pus la nimereală. N-am zărit un cuier, un tablou, o perdea sau măcar o floare. In cămin locuiesc vreo 30 de tineri. Ei sînt nevoiți să se spele la un singur lavoar. Au o singură cană de băut apă. Mă gîndesc ce bine ar fi dacă s-ar afla mai multe lavoare și la fiecare ai întîlni cîte un pahar, prosoape curate și, mă rog, toate cele necesare igienei.

Dacă aș scoate carnețelul de notițe, aș mai nota și alte lucruri. De pildă, aș trece acolo următoarele: de ce lingeria de pat și cea de corp este murdară? Și aș sublinia întrebarea. Am aflat însă că e greu să oferi tinerilor o lingerie curată. Scuza stă în faptul că pompa de apă s-a stricat. Ce păcat că pînă acum pentru cei de la Uzinele Textile din Timișoara nu s-a descoperit un sistem nou de a se repara pompa de apă! Acest sistem ar trebui să se numească sistemul... de la sine.

Am căutat în acest cămin să văd o bibliotecă, să consult cîteva cărți, să aflu din cartoteci ce citesc tinerii. Dar n-am putut găsi. Doar cîteva cărți răspîndite prin camere, ca vai de ele, cărți care sînt citite și răscitite de tineri. In cele din urmă întreb:

— Dar radio sau difuzoare nu aveți?

— Nu. Nu ne-am gîndit că așa ceva ar folosi...

...Indeobște, direcția Uzinelor Textile din Timișoara se felicită de tot ceea ce a oferit pînă acum tinerilor căminiști. Sînt nevoit să precizez însă că mulți tineri consideră căminul numai un loc de dormit, nu și o casă a lor, în care să stea cu drag, s-o îngrijească, s-o înfrumusețeze. Timpul liber și-l petrec fără prea mult folos. Pe cei mai mulți îi vezi plimbîndu-se pe bulevard, fără nici un rost. Nu-i atrage căminul.

Dacă aș scoate carnetul, aș sublinia în fine că tinerii cer (pe drept și cu insistență) tovarășului director al Uzinelor Textile din Timișoara să-și îndrepte privirile și către ei și să se intereseze îndeaproape de felul lor de trai, de condițiile lor de odihnă. N-ar greși dacă ar face acest lucru. Dimpotrivă, tinerii i-ar mulțumi din inimă.

M-am despărțit de interlocutorul meu ca doi buni cunoscuți. Dar n-a uitat să mă întrebe:

— Nu notați nimic?

— Deocamdată, nu...

Prin prezenta însă, i-am satisfăcut cererea sa.

I. GABRIEL

Servit la domiciliu

M-a vizitat, deunăzi, un prieten. Nu-l mai văzusem de multă vreme, așa că am așteptat să-mi spună noutăți. Iar pentru că treburile îmi îndreptau pașii spre Biroul oficial de voiaj, l-am rugat să-mi fie tovarăș de drum și... să dea drumul veștilor.

— Ei bine, am să-ți spun una tocmai despre Biroul oficial de voiaj... Pe la jumătatea lunii iunie am fost în București (prietenul și-a plecat capul: credea că am să-i reproșez că atunci n-a dat pe la mine). Cum îmi terminasem treburile aici, voiam să mă înapoiez acasă, la Cluj. Așa că m-am dus la Biroul oficial de voiaj să-mi iau un bilet de călătorie la vagonul de dormit pentru acceleratul 301 de a doua zi.

— Nu mai avem bilete! mi-a răspuns țîfnos, casiera.

— De nici un fel? am insistat eu.

— Nu mai avem de vînzare pentru „direct călători". Sînt însă patru bilete pentru „vînzare la domiciliu"...

— Fiți bună și dați-mi un bilet pînă la... i-am spus eu, bucuros că tot mai am o șansă.

— Nu se poate, tovarășe! — m-a întrerupt ea. Biletele astea se vînd numai la domiciliu...

Am insistat, am revenit, i-am spus că plătesc taxa legală pe loc...Nimic. „Nu se poate! Nu se poate" îmi tot răspundea casiera. Pînă la urmă, tot ea a găsit soluția.

— Știți ce — mi-a spus — mergeți acasă, dați telefon la 3.44.15 sau 3.45.65 și spuneți să vi se rețină un bilet pentru...

Nici n-am știut cînd am ajuns la hotel. Am luat repede telefonul și am făcut comanda.

— Rămîneți în preajma telefonului o jumătate de oră pentru a putea verifica comanda — mi s-a răspuns. Vă vom anunța atunci prețul și ora cînd vi se va aduce biletul...

Aveam treburi prin oraș, dar am rămas. A trecut jumătatea de oră și încă alte 15 minute pe deasupra. Telefonul tăcea chitic. Cînd a trecut o oră și jumătate, am început să sun eu la Biroul de voiaj, ca să verific comanda. Mereu însă era ocupat. (Dacă te interesează — ori poate pe tovarășii din conducerea Biroului de voiaj C.F.R. — e vorba de comanda nr. 3109 din 18 iunie).

Seara, cînd m-am reîntors la hotel, am dat din nou telefon. De data asta am avut noroc. Mi-a răspuns cineva (casiera plecase) că... să trec eu a doua zi pe acolo să-mi iau biletul. Va să zică să mă autoservesc. Ce era să fac? A doua zi m-am dus și mi-am ridicat biletul. Cine crezi că mi l-a înmînat? Aceeași casieră care, cu o zi mai înainte, îmi spusese că nu mai sînt bilete. Am întrebat dacă, venind personal să-mi iau biletul, mai trebuie să plătesc suprataxa.

— Sigur că da — mi-a răspuns. Știți, biroul nostru e pentru deservirea la domiciliu.

Ieșind, am gîndit și eu ca Pristanda al lui Caragiale: „Curat... servit la domiciliu"...

Corespondent R. A. MENCIU

Pentru interzicerea armelor de exterminare în masă

Simbătă a avut loc la Comitetul național pentru apărarea păcii din R.P.R. o conferință de presă cu membrii delegației care au reprezentat poporul nostru la cea de a doua conferință internațională pentru interzicerea armei atomice și cu hidrogen care s-a ținut la Tokio și Nagasaki între 6 și 11 august (la 6 august la Tokio, iar între 9 și 11 august la Nagasaki).

Conferința de presă a fost prezidată de tov. Sanda Rangheț, secretar al Comitetului național pentru apărarea păcii din R.P.R.

Prof univ. Valeriu Novacu și scriitorul Eugen Jebeleanu, membri corespondenți ai Academiei R.P.R. membri delegației, au făcut expuneri amănunțite asupra problemelor care au fost dezbătute la conferință, despre lupta pentru pace a poporului japonez, despre impresiile lor din această călătorie.

La conferință — a spus prof. univ. V. Novacu — au luat parte peste 3.000 de delegați japonezi, aleși în cadrul unor mari mitinguri pe orașe, sate, provincii și trimiși la conferință pe spezele locuitorilor, care au cotizat pentru aceasta. De asemenea au participat delegați din 16 țări (printre care U.R.S.S., Franța, Anglia, Cehoslovacia, Suedia, Polonia etc) și reprezentanți ai unor organizații internaționale ca Federația Mondială a Lucrătorilor Științifici, Consiliul Mondial al Păcii, F.S.M., F.D.I.F., Liga Internațională a Femeilor pentru Pace și Libertate, Organizația Internațională a Ziariștilor etc.

Prof. univ. Valeriu Novacu a subliniat printre altele amploarea pe care a luat-o în momentul de față, în rîndurile poporului japonez, mișcarea pentru pace și împotriva experimentării și folosirii bombelor atomice și cu hidrogen. Această mișcare a luat proporții uriașe mai ales după experiențele cu bomba cu hidrogen organizate de forțele militare americane la Bikini, în Pacific, care au costat poporul japonez numeroase victime.

In timpul șederii noastre acolo, — a spus tov. E. Jebeleanu — au apărut în ziarele japoneze o serie de articole în legătură cu Romînia și traduceri din romînește. De mare răsunet s-a bucurat poezia „Umbr de la Hiroșima" de M. Beniuc, despre care înseși ziarele trusturilor capitaliste au scris că este o operă puternică, o contribuție valoroasă la lupta pentru pace. Au fost traduse în japoneză și vor apare „Mitrea Cocor", opera maestrului Mihail Sadoveanu și „Ultima oră" de Mihail Sebastian. „Mitrea Cocor" va apare cu o prefață a profesorului universitar Minani. In curs de traducere este „Desculț" de Zaharia Stancu.

Răspunzînd unor întrebări puse de ziariști, E. Jebeleanu a vorbit de asemenea despre lupta pentru pace a tineretului japonez, despre presa progresistă din Japonia, despre viața grea a oamenilor de artă japonezi etc.

(Agerpres)

DE CE??

...nu există rechizite școlare în suficientă măsură la cooperativele din satele regiunii Timișoara?

Corespondent C. VICTOR

...la întreprinderea de ape gazoase din Arad se vinde în loc de sifon apă?

Corespondent IZSAK LUDOVIC

...biblioteca din comuna Ceptura, raionul Cricov, este închisă, deși posedă cîteva mii de volume?

Corespondent OCTAVIAN METEA

M. C. I. nu are grijă să aprovizioneze „Alimentarele" din București cu drojdie de bere?

Corespondent IOANA MARDARESCU

...la chioșcurile din orașul Orșova, nu se găsesc ziare și reviste?

Corespondent FRANCISC NAGY

PREGĂTIRI pentru un învățămînt de calitate

SUCEAVA (de la corespondentul nostru).

In zilele acestea la Liceul de băieți nr. 1 din Suceava se fac ultimele pregătiri pentru deschiderea noului an. In toată clădirea s-au făcut din timp reparații totale, s-a amenajat căminul care are 200 de locuri.

O grijă deosebită a conducerii a fost înzestrarea școlii cu materiale didactice suficiente. Ținîndu-se seama de lipsurile de anul trecut, s-au procurat aparate noi și moderne pentru sala de sport. Pentru muzeul de geografie s-au procurat hărți de toate felurile și diferite tablouri. Biblioteca școlii care are 11.000 volume a fost înzestrată cu încă 200 de volume în special cu cărți de literatură, de care ducea lipsă.

In vederea politehnizării învățămîntului, conducerea școlii a luat măsuri de a înființa două ateliere, unul de tîmplărie, iar altul de lăcătușerie. Școala de ucenici pentru prelucrarea lemnului din Suceava, a ajutat liceul dîndu-i prin transferare 30 de unelte și scule. De asemeni prin încheierea unui contract cu depozitul interregional București al Ministerului Invățămîntului, liceul va primi pentru cele două ateliere scule și materiale în valoare de 30.000 lei, dintre care i s-au livrat deja 20 bancuri individuale și polizoare electrice.

Pregătirile ce s-au făcut la Liceul de băieți nr. 1 vor asigura în anul acesta desfășurarea unei activități mai rodnice. Elevii vor avea aici condițiile necesare pentru a-și însuși cunoștințele predate în mod temeinic.

Fondul obștesc — factor de bază în dezvoltarea economică a întovărășirilor agricole

Rezoluția ședinței plenare a C.C. al P.M.R. din 16-17 iulie a.c. cu privire la măsurile pentru realizarea sarcinilor stabilite de Congresul al II-lea al partidului în domeniul transformării socialiste a agriculturii subliniază din nou necesitatea consolidării și dezvoltării întovărășirilor agricole. Una din principalele probleme care se pun în legătură cu atingerea acestui scop este crearea și dezvoltarea fondului obștesc. „Inventarul și construcțiile proprietate obștească — spune rezoluția — sînt un mijloc deosebit de puternic pentru dezvoltarea multilaterală a producției întovărășirii, pentru sporirea veniturilor în bani și produse ale întovărășiților și pentru dezvoltarea întovărășirii spre forme mai înalte de cooperare în producția agricolă".

★

Intovărășirile agricole reprezintă o formă de cooperare în producția agricolă, care, fără să înlăture proprietatea privată asupra pămîntului, uneltelor și vitelor de muncă aduse de fiecare membru, creează posibilitatea lucrării pămîntului în comun, cu tractoarele și mașinile statului și a folosirii mai raționale a vitelor de muncă și a inventarului agricol ce aparțin membrilor întovărășirii. Unindu-și forțele întovărășiții pot să aplice, de asemenea, metodele agrotehnicei avansate, asolamentele cu ierburi, măsuri de îmbunătățire a terenurilor etc. Intovărășirile agricole oferă astfel largi posibilități de mărire a producției agricole și permit țărănimii muncitoare să se convingă prin proprie experiență de superioritatea muncii în comun pe suprafețe mari și cu mijloace mecanizate, de superioritatea drumului socialist. Intovărășirile reprezintă o adevărată școală în care țăranii muncitori însușindu-și deprinderi de muncă colectivă se pregătesc în mod treptat pentru forme mai înalte de cooperare în producția agricolă.

Proprietatea privată nu e singurul fel de proprietate existent în întovărășirile agricole. Alături de ea se naște și se dezvoltă o formă nouă de proprietate, proprietatea socialistă de tip cooperatist-colectivist, care apare sub forma fondului de bază (fondul obștesc) al întovărășirii. Fondul de bază ia naștere pe calea taxelor de înscriere și se poate dezvolta mai departe prin două căi mai importante: 1) prin acumulările realizate de întovărășire, și 2) prin credite pe termen lung acordate de către stat. In ce privește dezvoltarea fondului obștesc pe calea acumulărilor, statutul model al întovărășirilor prevede că „pentru mărirea fondului de bază adunarea generală a întovărășirii, cu votul a 2/3 din totalul membrilor, poate hotărî o contribuție din producția obținută de membri pe terenurile din întovărășire". Calea acumulărilor presupune deci că pe măsura întăririi lor economice, întovărășirile pot să repartizeze o parte din venituri pentru cumpărarea de mașini unelte, îngrășăminte, care vor fi folosite în comun în vederea îmbunătățirii procesului de producție și creșterii veniturilor țăranilor muncitori întovărășiți. Nu mai puțin importantă e calea creditelor acordate de către stat, care pune la dispoziția întovărășiților, dintr-odată, sume mari de bani — în condiții de rambursare avantajoase — cu ajutorul cărora aceștia pot să-și construiască grajduri sau magazii comune, să-și procure atelaje necesare procesului de producție.

Cu toate că la început fondul de bază este în minoritate, ceea ce face ca rolul său în producția agricolă să nu fie determinant, în calitatea sa de proprietate obștească, reprezentînd interesele tuturor membrilor, el se dezvoltă necontenit, exercitînd progresiv o influiență din ce în ce mai puternică asupra întregii întovărășiri. Fondul de bază constituie principalul element al noului care se dezvoltă alături de proprietatea personală a membrilor. El este purtătorul noilor relații de producție socialiste, care vor înlocui — mai de vreme sau mai tîrziu — vechile relații de producție bazate pe mica proprietate individuală.

Crearea și dezvoltarea fondului de bază nu are un caracter întîmplător, subiectiv. Necesitatea sa este cerută în mod obiectiv de înseși nevoile crescînde ale producției agricole, de interesele practice, economice, ale dezvoltării întovărășirilor. Intovărășirile agricole — în calitatea lor de cooperative de producție — sînt superioare micilor gospodării individuale în primul rînd prin faptul că pot realiza un început de reproducție lărgită. Prin folosirea în comun a mijloacelor de producție și dezvoltarea lor continuă, în întovărășire se creează posibilitatea unui impuls cu totul nou în procesul de producție, al sporirii producției și productivității muncii, al creșterii veniturilor țăranilor muncitori întovărășiți. Cum se realizează practic această posibilitate? După cum se știe, în agricultură reproducția lărgită a producției agricole se poate asigura numai în măsura în care se realizează conservarea și creșterea fertilității solului, adică, în măsura în care se reproduce pe scară largă pămîntul, principalul mijloc de producție al agriculturii. Lucrul acesta nu poate fi posibil decît printr-o dezvoltare și îmbunătățire necontenită a uneltelor de muncă, a mașinilor, instalațiilor, atelajelor etc., care acționează asupra solului. In același timp, reproducția lărgită a producției agricole presupune folosirea pe o scară largă a metodelor preconizate de agrotehnica științifică, care influențează productivitatea muncii în agricultură.

Trebuie spus că rolul principal în crearea posibilităților de reproducție lărgită în întovărășire, revine stațiunilor de mașini și tractoare, care pun la dispoziție acestora principalele mijloace de producție mecanice. Executarea lucrărilor cu tractoarele și mașinile statului, contribuie la reducerea cheltuielilor directe, de forță de muncă și constituie un mijloc puternic de ridicare a nivelului agrotehnic al agriculturii, implicit de ridicare a randamentului la culturile agricole.

Munca cu mașinile statului și în general ajutorul acordat de stat constituie un factor principal de creștere a veniturilor și acumulărilor în întovărășirile agricole.

Totuși, S.M.T.-urile execută numai lucrările de bază și cele mai grele, restul fiind efectuate cu mijloacele întovărășirii. Or, în majoritatea cazurilor, atelajele de care dispun întovărășiții sînt insuficiente ca număr și de multe ori necorespunzătoare din punct de vedere calitativ. Aceste lipsuri pot fi înlăturate treptat tocmai prin eforturile comune ale întovărășiților în direcția creării și dezvoltării fondului obștesc. In măsura în care crește fondul obștesc, format în mare parte din mijloace de bază productive (animale de muncă și de producție, mașini agricole simple, inventar, mijloace de transport, utilaje, construcții etc), crește și înzestrarea tehnică a întovărășirii, ceea ce permite realizarea pe scară mai largă a procesului de reproducție, și, ca urmare, ridicarea bunei stări a fiecărui întovărășit în parte.

Un număr de întovărășiri din țara noastră, pornite pe acest drum, au și obținut unele succese în constituirea și dezvoltarea fondului obștesc. Aceasta marchează o evoluție a întovărășirii spre forme superioare, un proces de închegare a noilor relații de producție, socialiste, alături de relațiile de producție legate de mica producție de mărfuri. Un exemplu elocvent în acest sens ni-l oferă întovărășirea „Drum nou" din comuna Corabia, regiunea Craiova.

Această întovărășire a luat naștere în martie 1953 cu 37 de familii și cu o suprafață de 87 hectare. Cu toate lipsurile inerente primului an de la constituire, datorită îndrumărilor primite din partea organelor de partid și de stat, precum și datorită faptului că încă de la început toate lucrările au fost executate în comun, întovărășirea a putut dobîndi rezultate frumoase. Astfel, în 1953, s-a obținut o recoltă de 2.000 kg. porumb boabe la hectar (cu 600 kg. mai mult decît în sectorul individual) și peste 900 kg. bumbac la hectar. Pentru bogata recoltă obținută la hectar la bumbac, întovărășirea a primit în afară de sumele de bani cuvenite — un premiu de 56.000 lei.

An de an această întovărășire a crescut și s-a întărit necontenit.

Din păcate suprafața adusă nu a crescut proporțional cu numărul familiilor intrate. Astfel, dacă din 1953 pînă în 1956 numărul familiilor a crescut de 2,1 ori, suprafața a crescut numai de 1,6 ori. Aceasta înseamnă printre altele că s-a dus o muncă destul de slabă pentru atragerea unui număr mai mare de mijlocași în întovărășire. Pe viitor proporția dintre numărul familiilor și mărirea suprafeței arabile trebuie îmbunătățită.

Odată cu creșterea numărului familiilor membre, a crescut și numărul animalelor de muncă și inventarul de care dispune întovărășirea. Creșterea s-a obținut însă nu numai pe baza celor aduse de noii întovărășiți. O parte din aceste bunuri reprezintă azi fondul obștesc al întovărășirii, proprietatea obștească a tuturor membrilor.

Apariția fondului obștesc în întovărășirea „Drum nou" a creat posibilități pentru satisfacerea mai deplină a intereselor obștești, precum și pentru dezvoltarea și consolidarea economică și organizatorică a întovărășirii. Incă din 1954, odată cu creșterea suprafeței arabile de la 87 ha. la 111 ha. se simțea insuficiența atelajelor existente. Adunarea generală a hotărît atunci o contribuție bănească de la fiecare membru pentru cumpărarea de inventar agricol și animale de muncă necesare. In anul următor, adică în 1955, fondul de bază a sporit cu ajutorul creditelor pe termen lung (11.000 lei) acordate de stat în acest scop. Din tabelul de mai jos se poate observa mărimea fondului de bază de care dispune întovărășirea „Drum nou" și felul cum a crescut el în anii 1954—1955:

	1954	1955	Total
boi	6	—	6
cai	2	—	2
care	2	—	2
căruțe	—	1	1
pluguri	—	2	2
grape	1	—	1
prășitori	—	3	3
semănători	2	—	2
Valoarea în lei a fondului bază	22.250	11.000	33.250

Crearea și dezvoltarea fondului de bază a avut urmări pozitive în primul rînd asupra producției, care s-a desfășurat în condiții mai bune decît în 1953. Astfel, în anul 1955, datorită unei mai bune organizări a muncii, lucrărilor de calitate și în termen făcute de S.M.T. și de întovărășiți, datorită aplicării regulelor prevăzute de agrotehnica științifică (la porumb s-au executat 5 prașile) s-a obținut o recoltă deosebită la porumb (2.800 kg. boabe la ha.), ceea ce a însemnat cu o mie kg. mai mult decît recolta țăranilor cu gospodărie individuală.

Evident, că succesele arătate mai sus nu se datoresc numai fondului de bază. Ar fi greșit însă să ignorăm aportul atelajelor proprietate obștească, în efectuarea diferitelor lucrări agricole.

Atelajele proprietate obștească au participat la toate muncile efectuate, la unele dintre ele volumul lucrărilor executate fiind apreciabile. Astfel, la semănatul de primăvară atelajele proprietate obștească au participat în proporție de 22,70 la sută, iar la lucrările de întreținere în proporție de 25 la sută.

Intovărășirile care și-au creat un fond obștesc și care se preocupă de lărgirea acestui fond manifestă în general și o preocupare mereu crescîndă pentru îmbunătățirea și perfecționarea organizării muncii. In întovărășirea „Drum nou" toate muncile se efectuează astăzi în comun, ceea ce a dat posibilitatea unor progrese evidente în organizarea muncii. Astfel, dacă în 1953, munca a avut un caracter puțin organizat, în 1954 au fost alcătuite 11 echipe, fiecare avînd cîte un atelaj și cîte 4 pînă la 6 membri. Evident că față de anul 1953, faptul acesta a constituit un progres. Totuși, datorită numărului prea mare de echipe, datorită dispersării exagerate a membrilor și atelajelor, munca nu s-a putut desfășura în condițiile cele mai bune, mobilizarea și controlul au avut deficiențe. De aceea, în 1955, s-a și trecut la organizarea membrilor în 3 brigăzi, fiecare alcătuită din 17—23 familii. In anul curent organizarea muncii s-a îmbunătățit și mai mult.

Dezvoltarea fondului obștesc generează și anumite deprinderi colective, o atitudine nouă față de bunurile obștești, ceea ce exercită o puternică influență în direcția transformării mentalității de proprietar individual a țăranului.

In întovărășirea agricolă „Drum Nou" se acordă o grijă deosebită păstrării și îngrijirii atelajelor proprietate obștească. Vitele locuiesc într-un grajd comun și sînt îngrijite de un membru al întovărășirii care este retribuit în bani. Adunarea generală a hotărît chiar anumite stimulente de ordin material pentru cointeresarea îngrijitorului într-o muncă cît mai conștiincioasă, față de avutul obștesc.

Revizuiţi-vă stilul de muncă, tovarăşi!

In raionul Drăgăneşti, regiunea Piteşti, majoritatea covîrşitoare a tineretului o formează tinerii ţărani muncitori de la sate. Deci centrul de greutate al muncii politice duse de U.T.M. trebuia îndreptat în primul rînd în organizaţiile de bază din acest sector. Şi într-adevăr, mai ales în ultima perioadă, biroul Comitetului raional U.T.M. Drăgăneşti a dat mai multă atenţie muncii politice în rîndul tinerilor ţărani muncitori.

Cum să muncească cu întreg tineretul? Ce metode să folosească comitetele organizaţiilor de bază pentru cuprinderea, pentru mobilizarea lor la îndeplinirea sarcinilor economice puse de partid? — iată probleme care trebuiau rezolvate în primul rînd. Şi Comitetul raional U.T.M. Drăgăneşti a început să folosească o metodă mai bună în îndrumarea şi mobilizarea organizaţiilor de bază U.T.M. pentru rezolvarea lor. Dacă pînă nu de mult erau stimulate ... în ultimul timp s-a pus accentul şi pe instruirea membrilor comitetelor organizaţiilor de bază. Aceasta se realizează lunar, pe centre de comune.

Urmărind o mai strînsă legătură a comitetului raional cu munca şi activitatea concretă a organizaţiilor de bază, membrii comitetului şi activiştii săi petrec majoritatea timpului acolo unde de fapt se realizează sarcinile — în organizaţiile de bază.

Cum era de aşteptat, munca politică dusă de unele organizaţii de bază U.T.M. a început să capete un caracter mai viu, mai interesant. Interesul viu al tinerilor prezenţi la adunările generale deschise, la conferinţele despre calitatea de membru al U.T.M., care s-au ţinut în unele organizaţii din raion a crescut în ultimul timp. Antrenarea tinerilor în activitatea cultural-sportivă, la serile culturale pe diferite teme, la reuniunile tovărăşeşti etc se bucură din ce în ce de succese tot mai mari.

Faptul că în comunele Stoicăneşti, Călineşti şi în altele, zeci de tineri au cerut să intre în gospodăriile colective şi întovărăşirile agricole este un indiciu al creşterii muncii politice desfăşurate de organizaţiile de bază de aici. Creşterea muncii politice ne-o arată şi numărul sporit de tineri care cer să fie primiţi în U.T.M. în unele din aceste organizaţii de bază, din păcate puţine încă la număr.

Şi spun „din păcate" pentru că despre creşterea rîndurilor organizaţiei noastre în raionul Drăgăneşti nu se pot scoate în evidenţă prea multe realizări, ci, dimpotrivă. Cu toate că în acest raion sînt sute de tineri de vîrstă utemistă, şi mulţi dintre ei, care doresc, au cerut şi aşteaptă să fie primiţi în U.T.M., anul acesta numărul celor primiţi lunar în organizaţie, în medie, rareori a depăşit cifra de 40. Aceasta se datoreşte faptului că mult timp munca politico-educativă în rîndul tinerilor din afara organizaţiei U.T.M. a fost neglijată de Comitetul raional U.T.M. Drăgăneşti. Cu toate că activiştii acestui comitet raional cunoşteau situaţia slabă în care se găsesc, problema n-a constituit subiectul unei analize temeinice urmată de măsuri eficace care să ducă la îndreptarea muncii. Doar cu puţin timp înainte de cel de al doilea Congres al U.T.M. s-au luat unele măsuri sporadice care aşa cum era de aşteptat, n-au dat rezultatele dorite.

Această stare de lucruri nu este întîmplătoare. Ea îşi are rădăcina, printre altele, şi în sistemul de muncă defectuos folosit de Comitetul raional U.T.M. Drăgăneşti vreme îndelungată — acela al lăsării treburilor să meargă „de la sine". Unii membri ai biroului raional, printre care se numără şi tovarăşul Gheorghe Apostol, prim-secretar, încearcă şi acum să motiveze cu afirmaţia „nu vrem să ducem o campanie în direcţia primirii de noi membri" slaba lor preocupare pentru creşterea rîndurilor organizaţiei. Situaţia celor 20 de organizaţii de bază U.T.M. care de mai bine de un an n-au primit nici un membru vorbeşte clar despre slaba răspundere pentru creşterea rîndurilor organizaţiei (asemenea organizaţii sînt şi la întovărăşirea din Titulesti şi în satele Popeşti, Mîndra, Tirişneag, şi altele). Fără îndoială că această situaţie îşi are şi alte cauze. Din cei 18 secretari ai organizaţiilor de bază U.T.M. care au fost instruiţi luna trecută la centrul din comuna Mihăeşti, doar unul singur ştia cum se procedează la primirea unui membru în U.T.M. La întrebarea de ce nu primesc lunar tineri în organizaţie aceşti tovarăşi au dat răspuns în esenţă la fel: „Pentru că activiştii comitetului raional nu vin în fiecare lună prin organizaţiile noastre de bază". Iată deci că în afară de chestia cu „campania" mai există o cauză: în loc să fie învăţaţi cum să muncească, mulţi secretari au fost „instruiţi" să aştepte „cu mîinile încrucişate", am putea spune, sosirea instructorului raional. Unii activişti ai comitetului raional U.T.M. (şi din păcate printre aceştia se numără şi tovarăşul Stelian Şoacă, membru al biroului) atunci cînd merg în organizaţiile de bază, în loc să înveţe conducerile acestora cum să muncească pentru lărgirea rîndurilor organizaţiei, se mulţumesc „să găsească" ei doi-trei tineri dornici să intre în U.T.M., să convoace „urgent" o adunare generală în care să fie discutaţi şi primiţi aceştia şi apoi să plece mai departe. Ce să facă, după plecarea lor, comitetul organizaţiei de bază? Cum să muncească ei, membrii comitetului pentru lărgirea rîndurilor organizaţiei? Sînt întrebări lăsate fără răspuns de către aceşti tovarăşi activişti (Fireşte, e mai comod aşa. Şi unde mai pui că se reîntorc de pe teren şi cu „rezultate" concrete). Faptul că membrii comitetului organizaţiei de bază U.T.M. din acest sat nu ţin adunări generale decît în prezenţa activistului raional i se datoreşte tovarăşului Şoacă, care a „îndrumat" în acest fel această organizaţie de bază şi acum, după ce au trecut mai bine de două luni de zile de la cel de al II-lea Congres al U.T.M., unde s-a pus cu tărie în faţa activiştilor U.T.M. sarcina lichidării sistemului aşa-zis „operativ" de îndrumare a muncii organizaţiilor de bază.

Mai sînt şi alte cauze care fac să nu crească rîndurile organizaţiei pe măsura posibilităţilor, în raionul Drăgăneşti. În comuna Stoicăneşti, de pildă, cu luni de zile în urmă au fost constituite cîteva întovărăşiri agricole. Cu toate acestea nici pînă acum aici nu au fost create organizaţii de bază U.T.M. Şi acesta nu e unicul caz. La şcoala de tractorişti care funcţionează pe lîngă secţia Poiana a G.A.S. Drăgăneşti, cu toate că majoritatea elevilor sînt neutemişti care doresc să intre în organizaţie, n-a fost încă creată organizaţie de bază. Tovarăşul Ene Dumitru instructorul comitetului raional U.T.M., n-a avut oare timp să ia măsuri ca să se constituie şi aici organizaţii de bază? Această măsură n-ar fi dus la lărgirea influenţei organizaţiei în masele de tineri? Altă este însă cauza. Faţă de atitudinea lipsită de răspundere a tov. Ene şi nu numai a lui, membrii biroului comitetului raional au manifestat multă îngăduinţă. Or, îngăduinţa faţă de lipsuri nu poate duce decît la repetarea lor în proporţii şi mai mari.

Partidul ne cere să întărim permanent legăturile organizaţiei U.T.M. cu masele largi de tineri. Întărirea muncii politice a organizaţiilor U.T.M., creşterea conştiinţei politice a tinerilor, cuprinderea în U.T.M. a majorităţii tineretului muncitor de la sate, sînt sarcini stabilite de cel de al II-lea Congres al U.T.M. Pentru îndeplinirea acestora se cere însă ca şi Comitetul raional U.T.M. Drăgăneşti să tragă toate învăţămintele din aceste lipsuri, să muncească cu multă răbdare, cu stăruinţă în îndrumarea şi ajutorarea organizaţiilor de bază U.T.M. pentru ca acestea să desfăşoare în rîndurile tineretului o muncă vie, cu adevărat tinerească şi totodată plină de conţinut. Şi la aceasta trebuie pornit în primul rînd de la revizuirea stilului de muncă al activiştilor comitetului raional. Trebuie să se renunţe cu hotărîre la „teoria" mersului de la sine al lucrurilor, cît şi la „operativitatea" de care mai uzează unii activişti care trec prin organizaţii ca factori poştali. În primul rînd trebuie întărite controlul şi îndrumarea muncii activiştilor din partea biroului raional. Fără a spori exigenţa faţă de munca oamenilor, cocoloşind lipsurile, nu pot fi remediate lipsurile despre care s-a vorbit.

Or, pentru creşterea rîndurilor organizaţiei se cere muncă dusă cu răspundere, de către oameni care simt această răspundere.

LUCREŢIA FICIU

Decada literaturii şi artei ucrainene

Poeţi ucraineni de ieri şi de azi

Ivan Franko

Vulturul

Din cuibu-i tăinuit prin piscuri solitare,
Semeţ spre cer se-avîntă şi după nori dispare!
La fel ţişneşte gîndul dintr-o minte cruntă,
Pămîntu-l înconjoară şi bolta o înfruntă;
Cu-aripile întinse întreabă pe sub stele:
— Dreptate unde mi eşti? Stăpîne al vieţii mele?
Peste planete zbor şi-atomii-i desferic!...
Dreptatea şi tu, doamne, rămîi în întuneric!

Planează — iată-l sus — în înălţimi pîcloase,
Ca o urgie-ascunsă în zarea de mătase.
Priveşte-l, a-mpietrit, gîndind sub boltă oarbă,
Ca trăznetul să cadă şi sînge iar să soarbă!
Şi asta-o simţi adînc, şi groaza te-nfioară
Deasupra ta tiranul ca vulturul negru zboară.
Nicicînd el nu dă greş, în clipa cea aleasă
De sus îţi hotărăşte din viaţa ce-ţi mai lasă!

Şi iată-l ca pornit cu-aripa neclintită!
Ca luntrea se avîntă! E jos într-o clipită!
Roteşte calm şi sigur; coboară, urcă-n zare
Pluteşte-n nori şi iată-l iar în azur dispare.
Doar hohotu-i strident vesteşte că-i e foame!

Tot astfel în tăcere gemeau copii şi mame.
Gemea norodul aprig stîrnind imens cutremur!
Pe sub tiranii lumii să tune peste vremuri!

O vultur, nu-mi eşti drag, eu ţi nutresc doar ură
Ascunzi în pieptul tău o inimă prea dură.
Şi sînge sorbi şi sorbi, mereu, cu scîrbă-avană
Privind spre cei de jos ce-ţi sînt atîta hrană!
Eu te urăsc amarnic al bolţii solitar!
Eu te urăsc din suflet, cumplit eşti ca un ţar!

Dar am o armă bună şi gîndu-i nu mă minte!
Curînd străfulgera-va pînă în nori — aţin te!
Şi n-ai să mai împrăştii de sus urgie, jale,
Sub nori muri-vei însuţi cu victimele tale.
Te-oi judeca deschis, cu gîndul meu, pe faţă
În rostogol din ceruri, cădea-vei hoit de gheaţă!

Tu nu eşti cel din urmă! Sînt şi-alte răpitoare
Dar vînători, cît iarbă, avem noi pe sub soare!
Tiranii ce urcă-n slavă, nesăţioşi ca tine,
[illegible]
Şi-n hoitul lor, o lume, izbi-va cu piciorul.
O! va porni curînd, prin lume, vînătorul!

Andrei Mališko

COMOARA*)

Doarme-n rouă lanul de secară,
Romaniţa-alături de pelin
Şi ca mierea dulce către sară
Amiroase Nipru-n ţărm câlin.

Rare ori pe-aici mă poartă pasul,
Unde salţi fluviul spumegind,
Dar în piept adese i-aud glasul
Şi-l simt unda-albastră sub pămînt.

Mirodenii rare port cu mine,
Pentru-un veac din ierburi am sorbit,
Cînturi port — ca fetele-ucraine
Surizînd cu chipul rumenit.

Cîte-o mreană-n zvicnet, foşnitoare,
Frusta boare a roibilor gonind,
Duduitul vesel de tractoare,
Eu le port sub plimpla-mi de argint.

Plopii-nalţi grăind din frunza rară,
Lanul meu, cît marea de zmarald,
Eu le port, pe toate, scumpă ţară!
Steaua mea şi visul meu cel cald!

E frumoasă ziua-n lunci de aur
Vînturi noi sosesc din viitor!
Vistiernic sînt unui tezaur:
Ţara mea — comoară-între comori!

*) Din ciclul „Patriei".

Leonid Vişeslavski

E VIU BOGDAN...*)

Parcă din Rada lui acum sosi
De-a dreptu-n Kiev, triumfal,
Cu roibu-i alb, cît ai clipi
Sburind direct pe piedestal

Tot ce-a visat mereu, din an în an:
Să fie dîrz, nebiruit,
Tot ce-a dorit cu patimă Bogdan
Norodul lui — le-a-nfăptuit!

Tot ce-a nutrit adînc, ne-nduplecat,
Păstrează-acum, curat şi brav,
Meleagul drag pe veci descătuşat
Al Radei din Pereiaslav.

Din zări în zări, de-aceea îl slăvesc
Şi-l îndrăgesc fierbinte pe titan
Norodele pămîntului rusesc,
Ce-ntruchipară gîndul lui Bogdan.

Şi steaua Radei lui străluce azi
Pe înfrăţite plaiuri şi cărări,
Lumina ei cea vie, ceas de ceas,
În roşul steag palpită-n zări!

De peste veac, mereu biruitor,
Cu buzduganul prins de şa
Spre Moscova, pe veci nemuritor,
Bogdan întinde dreapta sa.

*) Poezie închinată monumentului hatmanului Bogdan Hmelniţki înălţat la Kiev.

În romîneşte de MIHAIL COSMA

2000 km. pe pămînt maghiar

(Urmare din pag. I-a)

rau drapelele a trei republici — ci de o reuniune a tinerilor turişti romîni şi cehi cu localnicii. S-a băut bere, vin şi n-a lipsit desigur filtrul, această băutură atît de preferată în Ungaria. Tinerii noştri au luat asupra lor sarcina întreţinerii unei atmosfere tinereşti şi nu se poate spune că n-au reuşit să facă acest lucru. „Periniţa" i-a apropiat mai mult pe băieţii şi fetele din Bucureşti şi Sopron, poate mai mult decît cuvîntări şi articole.

De la Sopron la Budapesta am stat tot timpul ca nişte copii cu nasurile lipite de geamurile autobuselor. Dunărea în toată splendoarea ei, în amurgul unei zile zămislită parcă anume pentru admirarea întinsului fluviu, ne-a întovărăşit de-a lungul şoselei, majestuoasă şi leneşă, perfect conştientă de frumuseţea ei felină.

N-am putut rezista tentaţiei şi ne-am oprit la Esztergom, la vreo 50 de km. de Budapesta. Pe vremuri, Esztergom era cetatea de reşedinţă a domnitorilor din dinastia Arpad. Incă de departe îţi atrage atenţia cupola verde a bazilicii, vestindu-te că ai păşit într-o aşezare bogată în comori de artă. Pe muntele cetăţii din Esztergom (în realitate este vorba de un deal, dar prietenii noştri maghiari, avizi după înălţimi — pe care ţara nu le posedă — acordă poate cu prea multă uşurinţă titlul de munte unor ondulări mai pronunţate ale reliefului) străjuieşte cea mai mare biserică din Ungaria. Somptuoasa clădire a costat aproape 6 milioane coroane aur, iar construcţia ei a ţinut 60 de ani. Lungimea exterioară a bisericii este de 168 m., iar înălţimea de 100 m. Sala coloanelor este înaltă de 22 m. fiind susţinută de 8 coloane corintiene. Eşti plin de admiraţie faţă de măiestria mîinilor care au creat o asemenea desfătare pentru mintea şi ochii omeneşti. Printre monumentele artistice şi istorice ale trecutului maghiar, Esztergom este ultimul post răsăritean al marelui imperiu al lui Carol cel Mare. Privirea întîlneşte în jur peisaje de o varietate uluitoare. Iată o fîntînă adîncă de peste 70 de metri, construită încă de pe vremea regelui Arpad; dincolo de insulă se profilează case albe clădite pe stîlpi. Priveşti prin ambrazurile turceşti şi în faţă îţi străluceşte oraşul cu clădirile sale moderne. De sus, de la bazilică poţi arunca o privire în Cehoslovacia. Dincolo de Dunăre, un furnicar de oameni bronzaţi, roiesc pe plaja aşezată chiar pe malul fluviului.

Am profitat de acest răgaz pentru a cere tovarăşului Sergiu Raşeev, rectorul Institutului de petrol şi gaze din Bucureşti, cîteva impresii asupra celor văzute în decursul excursiei noastre. Iată ce mi-a declarat dînsul: „Institutul de cercetări de la Veszprem este o realizare frumoasă. Deşi are un număr redus de cercetători este dotat cu o bază materială foarte serioasă. Localul nou, modern, favorizează desfăşurarea unei activităţi intense. Institutul posedă o bază semiindustrială la una din rafinării. La Budapesta există o secţie care se ocupă cu încercări pentru motoare. Această secţie a obţinut realizări interesante. Aşa, de pildă, este cracarea oxidativă a metanului — una din metodele moderne de chimizare a gazului metan. Un alt lucru care ne-a atras atenţia a fost separarea gazelor prin hipersorbţie. De asemenea este foarte interesant procedeul obţinerii uleiurilor albe prin absorbţie. Este un procedeu mai economic decît procedeele noastre".

Cred că merită să pomenesc din nou de Institutul de cercetări de la Veszprem, care are avantajul că se află situat în imediata vecinătate a Institutului de învăţămînt superior. Facultatea de chimie industrială este de asemenea foarte bine înzestrată. Legăturile realizate aci vor continua să se dezvolte printr-o colaborare continuă între noi şi oamenii de specialitate maghiari. La Mişkolc am vizitat politehnica în construcţie; o clădire mare, modernă. Alături se ridică şase blocuri pentru studenţi — cămine şi cluburi. Politehnica din Miskolc este bine venită într-un oraş cu vechi tradiţii industriale dar care n-a avut în trecut un institut de învăţămînt superior. Am remarcat aci cu interes, printre multe altele, lucrările de spectrografie cu studenţii facultăţii de mine, ca şi lucrările de fotoelasticitate.

In urma vizitei noastre am contractat un schimb de profesori şi cadre tinere la sesiunile ştiinţifice ale Institutelor noastre, din Bucureşti şi Veszprem. Acelaşi lucru l-am realizat la Sopron şi Miskolc. Am căzut de acord să intensificăm în viitor colaborarea cu prietenii maghiari, să lărgim schimbul de studenţi la practică şi în excursiile turistice şi de studii.

Tovarăşul prof. ing. R. Cădere — care se afla în apropiere — a ţinut să adauge la cele spuse de rectorul institutului următoarele observaţii: „Este foarte instructiv de reţinut că staţia principală de la Baza Kenettye pompează alternativ ţiţei şi gaze pe o distanţă de peste 250 de km., pînă la rafinăria din insula Csepell, lîngă Budapesta şi pentru alimentarea cu gaze a Capitalei. Lucrul acesta — transportul alternativ de ţiţei şi gaze constituie o noutate asupra căreia voi insista mai mult în revistele de specialitate. Nu trebuie neglijată o altă realizare care pentru noi constituie o noutate: rezervorul sferic de la Györ, cu o capacitate de cca. 500 m.³, elegant şi suplu, făcînd un pas înainte în domeniul stocajului de hidrocarburi. Toate acestea, ca şi multe alte lucruri pe care le-am văzut în cadrul excursiei noastre de studii, au favorizat un larg schimb de experienţă; rezultatele obţinute vor contribui la dezvoltarea învăţămîntului tehnic din ţara noastră".

Budapesta, august

Film romînesc cu imagini sub apă

CONSTANŢA. — Echipa de cineaşti de la studioul „Alexandru Sahia", condusă de regizorul Paul Cojocaru, avînd ca operator pe Lionel Liebreich, filmează în portul Constanţa aspecte din munca scafandrilor.

Echipa dotată cu aparate speciale pentru filmarea sub apă va realiza o producţie în culori. Acesta va fi primul film romînesc cu imagini filmate sub apă fără trucaje.

Cu toate că întovărăşirea „Drum nou" a obţinut realizări frumoase în ce priveşte crearea şi dezvoltarea fondului obştesc actuala mărime şi componenţă a atelajelor proprietate obştească nu poate fi considerată ca fiind satisfăcătoare. Prin creşterea suprafeţelor arabile de la 114 ha. în 1955 la 140 ha. în 1956 au crescut şi nevoile producţiei agricole, s-a creat o nepotrivire între aceste nevoi şi înzestrarea tehnică a întovărăşirii. Or, această nepotrivire a fost rezolvată numai în parte, întovărăşirea „Drum nou" dispunînd de mult mai multe posibilităţi în acest sens. Printre cauzele care au frînat într-o oarecare măsură procesul de acumulare se numără şi faptul că produsele şi sumele de bani destinate fondului obştesc sînt folosite exclusiv pentru întreţinerea animalelor. Or, practica de a da fondului obştesc un caracter neproductiv nu poate fi considerată ca justă. Adunarea generală trebuie să găsească o soluţie justă pentru a furaja cele 4 perechi de animale care sînt proprietatea tuturor membrilor, printr-o contribuţie de la fiecare membru. Cantităţile de produse şi sumele de bani repartizate lărgirii fondului obştesc trebuie să fie utilizate în scopul achiziţionării de noi unelte de muncă.

Extinderea continuă a fondului obştesc va fi o premiză importantă pentru pregătirea pasului următor pe care-l va face întovărăşirea „Drum nou" spre cooperativa de producţie cu rentă, sau chiar spre gospodăria colectivă.

De fapt, întovărăşirea „Drum nou" întruneşte încă de pe acum aproape toate condiţiile pentru o cooperativă de producţie cu rentă. Care sînt aceste condiţii?

In primul rînd toate muncile se efectuează în comun, iar membrii sînt organizaţi pe brigăzi;

în al doilea rînd repartiţia se face după munca depusă şi după pămîntul şi atelajele aduse;

în al treilea rînd întovărăşirea dispune de un fond obştesc oarecum dezvoltat;

în al patrulea rînd întovărăşiţii din Corabia au acumulat o frumoasă experienţă de muncă în colectiv, s-au convins că numai prin eforturile unite ale tuturor îşi vor putea asigura o viaţă mai bună. Ce ar trebui să facă întovărăşirea „Drum nou" pentru a se transforma într-o cooperativă de producţie cu rentă aşa cum este caracterizată în Rezoluţia şedinţei plenare a C.C. al P.M.R. din 16-17 iulie a.c.? Două lucruri apar principale: 1) aducerea întregului pămînt în întovărăşire şi 2) transformarea în proprietate obştească a principalelor mijloace de producţie de care dispun membrii, hotărîndu-se totodată contravaloarea cuvenită fiecăruia pentru bunurile aduse, în vederea răscumpărării lor.

★

Nu toate întovărăşirile se găsesc însă la nivelul de dezvoltare al celei din Corabia. De pildă, în regiunea Bucureşti, unde întovărăşirile dispun de pămînturi bogate, unde sînt frumoase posibilităţi de dezvoltare, există numeroase întovărăşiri lipsite de orice fond obştesc. In aceste întovărăşiri munca este slab organizată, iar repartiţia se face în primul rînd după pămîntul adus. Efectul acestei stări de lucruri se oglindeşte în nivelul şi calitatea producţiei. Astfel stau lucrurile în întovărăşirile din raioanele Slobozia, Snagov, Titu, Olteniţa, Răcari, Lehliu etc.

Partidul a atras atenţia că procesul de transformare socialistă a agriculturii nu poate fi accelerat prin acţiuni care să urmărească numai efecte cantitative. Paralel cu munca depusă pentru creşterea numărului de întovărăşiri agricole de pildă, trebuie să ne preocupăm de îmbunătăţirea tuturor laturilor activităţii întovărăşirilor, de dezvoltarea noului care se naşte în cadrul lor, de lărgirea metodelor şi mijloacelor prin care întovărăşirile agricole, consolidîndu-se din punct de vedere economic şi organizatoric, dezvoltîndu-se multilateral, pot păşi mai departe spre forme mai înalte de cooperare în producţia agricolă.

CONSTANTIN COJOCARU
asistent la catedra de Economie agrară a I.S.E.P.

Reprezentanţi ai sindicatelor iugoslave în ţara noastră

La invitaţia Consiliului Central al Sindicatelor din R.P.R. marţi seara a sosit în Capitală o delegaţie a sindicatelor iugoslave în frunte cu preşedintele C.C.S. din R.P.F. Iugoslavia Djuro Salaj. Din delegaţie fac parte Iovan Popovici, secretar al C.C.S. din R.P.F. Iugoslavia, Vanco Unkavski, secretar al Consiliului Sindical Republican din R. P. Macedonia şi Nicola Peşut, preşedintele Consiliului Muncitorilor al rafinăriei din Sisak.

La sosire, pe aeroportul Băneasa, oaspeţii iugoslavi au fost întîmpinaţi de tovarăşii Gh. Apostol, preşedintele Consiliului Central al Sindicatelor din R.P.R., M. Mujic şi Mihai T. Marin, secretari ai C.C.S., Ion Dobre, Martin Covaci, Elena Teodorescu şi Maria Moraru, membri în Prezidiul C.C.S., de preşedinţi ai C.C. ale Sindicatelor şi de numeroşi activişti sindicali.

Au fost de faţă N. Vujanovici, ambasadorul R.P.F. Iugoslavia la Bucureşti şi membri ai Ambasadei.

(Agerpres)

Oaspeţi ucraineni în vizită la Uniunea Compozitorilor şi Institutul de Teatru „I. L. Caragiale"

Marţi dimineaţă, compozitorul K. F. Dankevici, artist al poporului din U.R.S.S., preşedintele Uniunii Compozitorilor din R.S.S. Ucraineană, a făcut o vizită la Uniunea Compozitorilor din R.P.R. In cinstea oaspetelui, cvartetul Uniunii Compozitorilor din R.P.R. a interpretat lucrări de compozitori romîni. La audiţie, oaspetele a avut un schimb de păreri cu maeştrii emeriţi ai artei din R.P.R.: Mihail Andricu, Sabin Drăgoi, vicepreşedinte, Ion Dumitrescu, prim-secretar, Alfred Mendelsohn, secretar al Uniunii Compozitorilor din R.P.R. precum şi cu alţi compozitori.

Tot marţi dimineaţă, N. M. Ujvii, artistă a poporului din U.R.S.S., preşedinta Asociaţiei teatrale din R.S.S. Ucraineană, s-a întîlnit la Institutul de teatru „I. L. Caragiale" cu reprezentanţi ai artei teatrale şi cinematografice din ţara noastră.

(Agerpres)

Intîlnire cu delegaţii de femei de peste hotare

Luni după amiază a avut loc în sala Studio a Teatrului Naţional „I. L. Caragiale" o întîlnire a femeilor din R.P.R. cu delegaţiile de femei care au vizitat ţara noastră cu prilejul zilei de 23 August, ca invitate ale Comitetului Femeilor Democrate din R.P.R.

Primite cu aplauze însufleţite, în prezidiu au luat loc delegaţia femeilor din Egipt, în frunte cu Ceza Nabaraoni, vicepreşedintă a F.D.I.F., membră a Consiliului Mondial al Păcii; delegaţia femeilor din Japonia, în frunte cu Kimiko Myahara, membră în Comitetul de conducere al Asociaţiei mamelor japoneze, membră în conducerea Asociaţiei japoneze pentru ocrotirea copilului; delegaţia femeilor din R. D. Vietnam în frunte cu Le Cuong, membră în conducerea Uniunii Femeilor din Hanoi; delegaţia femeilor din R.P. Ungară în frunte cu Lazanyi Istvanne, şefa secţiei feminine a Frontului Popular Patriotic; delegaţia femeilor din Italia.

In prezidiu au luat loc de asemenea Stela Enescu, preşedinta C.F.D.R., Maria Moraru, vicepreşedintă a C.F.D.R., preşedinta C.C. al Sindicatului muncitorilor din industria uşoară, Ana Lungu, secretară a C.F.D.R., Aneta Popescu, responsabila comisiei de femei de pe lîngă Sfatul popular al Capitalei şi Sofia Fălticeanu, secretară a Comitetului executiv al Sfatului popular al raionului Gh. Gheorghiu-Dej din Capitală.

Cuvîntul de deschidere a fost rostit de tov. Ana Lungu care în numele femeilor din Capitală a adus un cald salut delegaţiilor oaspete.

Au mai luat cuvîntul Aneta Popescu, C. Nabaraoni, Le Cuong, Mirella Bacei, şi Kimiko Myahara.

Cuvîntările rostite au fost viu aplaudate, participantele manifestînd cu căldură pentru pace şi prietenie între toate popoarele.

SPORT

Nimeni nu ştie nimic?

Pe marginea activităţii echipelor feminine de baschet

Acum, înaintea reluării campionatului categoriei A de baschet, în cercul tehnicienilor, al specialiştilor şi al sportivilor se discută mult despre nivelul baschetului feminin din ţara noastră. Şi foarte mulţi dintre aceştia, se pare că sînt îndreptăţiţi să privească cu îngrijorare acest domeniu al baschetului. Comparativ cu celelalte discipline sportive, cu posibilităţile şi condiţiile create, baschetul feminin din ţara noastră se află încă mult rămas în urmă.

La începutul anului 1956 figurau înscrise în secţiile de baschet ale colectivelor sportive un număr de aproximativ 7500 femei. Baschetul feminin se practică în circa 40 de raioane. In regiuni ca Baia Mare, Craiova, Constanţa, Galaţi sînt numai cîte 3—4 echipe feminine. Fără îndoială numai şi acest bilanţ sumar al baschetului nostru feminin este nesatisfăcător. In plus, pregătirea, superficială, nesistematică, în special a echipelor participante în campionatele regionale, nu asigură o bază trainică dezvoltării calitative a baschetului feminin. Antrenorii, ca de pildă Balaş A. (Progresul Tg. Mureş), Nagy L. (Flamura Roşie-Oradea) care se ocupă de pregătirea sportivelor, nu o fac sistematic, într-un proces îndelungat, şi astfel acestea participă în competiţii aproape complect nepregătite, creînd meciuri de calitate foarte slabă, neinteresante şi nespectaculoase. In afară de aceasta, numărul antrenoarelor şi arbitrelor este foarte scăzut chiar faţă de numărul actual al sportivelor. Deasemeni acestor situaţii speciale ale baschetului feminin li se adaugă o serie de lipsuri generale ale activităţii baschetului cum ar fi cea a terenurilor (încă insuficiente iar cele existente, prost întreţinute), specialiştilor (puţini la număr şi nu chiar aşa de... specialişti), materialelor (de proastă calitate: mingi, pantofi de baschet etc.).

Cauze care frînează dezvoltarea baschetului feminin

Trebuie spus de la bun început că forul conducător al activităţii baschetbalistice, Comisia centrală şi în primul rînd tovarăşul E. Bontea, preşedintele comisiei, nu a luat nici un fel de măsuri pentru orientarea pe un făgaş nou a acestei activităţi. Deşi printre problemele ridicate la conferinţa pe ţară a Comisiei centrale din 1956 figurează şi problema dezvoltării baschetului în rîndul femeilor, totuşi Comisia centrală s-a mulţumit doar să reorganizeze subcomisia respectivă (responsabilă tov. Ana Netolinsky) comisie care practic nu a fost sprijinită, creîndu-se astfel de fapt un organism fără viaţă.

Asociaţiile, şi aici se poate da exemplu asociaţiile Locomotiva, Progresul, ca şi colectivele sportive (care nu au fost îndrumate) mergînd pe linia comodităţii sau a unor activităţi care le oferă rezultate imediate — mă refer la fotbal — nu se ocupă în măsură suficientă de baschetul feminin. Colective sportive puternice, ca de pildă, Energia Hunedoara, Energia Reşiţa, Energia Petroşani etc. deşi au condiţii neglijează cu totul formarea unor echipe feminine de baschet. Chiar antrenorii de baschet (din cauza problemelor mai dificile care le ridică pregătirea jucătoarelor de baschet) se hotărăsc cu greu să se dedice pregătirii unei echipe feminine. Atunci cînd o fac, nu se preocupă în suficientă măsură de selecţionarea jucătoarelor conform cu calităţile ce se cer (talie corespunzătoare, calităţi atletice, vîrstă etc.).

Pe de altă parte, sistemul competiţional este insuficient cerinţelor actuale şi mai ales, faţă de situaţia specială în care se găseşte baschetul feminin. Astfel campionatul şcolar care asigură baza cantitativă a jucătoarelor de baschet nu se mai organizează de doi ani; şi aceasta, deşi se cunoaşte de către toate forurile conducătoare, inclusiv Ministerul Invăţămîntului (tov. Tudor Bugnariu, locţiitor al ministrului Invăţămîntului, care răspunde de problemele educaţiei fizice — N.R.), că baschetul este un joc sportiv, şcolăresc şi studenţesc. In sfîrşit, întîlnirile internaţionale de colectiv care au lipsit în ultimii ani ne-au privat de o bună popularizare a acestui joc, în rîndurile femeilor, de dezvoltarea cunoştinţelor tehnice şi experienţa de joc a jucătoarelor fruntaşe.

Despre activitatea lotului R.P.R.

Nivelul insuficient atins de echipa feminină de baschet a R.P.R. se datoreşte în exclusivitate orientării greşite a C.C.F.S. şi Comisiei centrale privind calendarul competiţional internaţional. Din 1952, anul campionatelor europene de la Moscova, echipa feminină de baschet a ţării nu a participat pînă în 1956 la nici o întîlnire internaţională peste graniţă. Intîlnirile cu loturi ocazionale organizate în ţară, cu echipe de valoare slabă (Elveţia, Belgia) nu au constituit o verificare a posibilităţilor reprezentativelor noastre şi nici un stimulent privind pregătirea lor. Aceasta fiind situaţia, pregătirea jucătoarelor care intrau în reprezentativa ţării s-a făcut discontinuu, aşa cum de altfel era şi programul întîlnirilor. Din cauza activităţii lipsite de perspectivă, selecţionarea jucătoarelor s-a făcut în baza formei de joc prezentate în momentul respectiv, nefiind promovate în echipa reprezentativă jucătoare tinere cu perspective de dezvoltare. Aşa se face că de 4 ani în lotul R.P.R. de fete întîlnim aceleaşi nume.

Analizînd comportarea echipei R.P.R. de baschet fete la campionatele europene din anul acesta de la Praga fără îndoială cea mai grea competiţie europeană. (locul X) şi comparînd rezultatele realizate în compania unor formaţii fruntaşe în baschetul european (Franţa, Iugoslavia) trebuie să ne declarăm în parte mulţumiţi. (Deşi locul ocupat în clasamentul general putea fi mult mai bun). Putem totuşi desprinde concluzia că echipa noastră cu oarecare remanieri în formaţie şi după o pregătire de perspectivă cu competiţii internaţionale — aşa cum vom face în 1957 — poate figura printre echipele fruntaşe ale baschetului european.

Desigur, în această direcţie se cere o muncă susţinută, întîi din partea colectivelor care dau jucătoare în lotul R.P.R. şi apoi în cadrul echipei naţionale. In acelaşi timp, colegiul central de antrenori şi în mod special antrenorul de stat, tov. Dumitriu Octav au datoria să controleze în mod continuu felul în care se fac pregătirile echipei (Faptele dovedesc că atît direcţia jocuri din C.C.F.S. cît şi conducerea comitetului — vicepreşedinte al C.C.F.S., tov. I. Balaş — se împacă însă cu existenţa unei situaţii nefireşti în ceea ce priveşte activitatea lotului nostru reprezentativ — N.R.).

Ce trebuie să facem?

Cunoscînd toate acestea, comisia centrală de baschet şi inspecţia respectivă din C.C.F.S. vor trebui să acorde o atenţie specială acestui domeniu al activităţii baschetbalistice. In primul rînd trebuie acordat un ajutor preţios în organizarea şi funcţionarea în bune condiţiuni a subcomisiei de femei. Organizarea unor asemenea organe — subcomisii locale pentru baschetul feminin — şi în cadrul comisiilor regionale din centrele provinciale mai importante, ar da rezultate bune.

Considerăm că asociaţiei Flamura Roşie, care are în raza sa de activitate ramura industriei uşoare cu zeci de mii de muncitoare, îi revin sarcini deosebit de importante pentru dezvoltarea ulterioară a baschetului feminin din ţara noastră.

Un rol deosebit îl poate avea în ameliorarea situaţiei existente a baschetului feminin, Ministerul Invăţămîntului. Pe de altă parte, este cazul să se studieze introducerea în mod temeinic a baschetului în sistemul de educaţie fizică al elevilor şi studenţilor, recunoscîndu-se în unanimitate valoarea educativă a acestui joc sportiv.

Reprezentativei republicane de baschet fete va trebui să i se asigure o activitate internaţională continuă şi în perioade potrivite cu sistemul competiţional intern din ţara noastră. Paralel cu activitatea lotului R.P.R. va trebui să reînceapă pregătirea unor loturi de tinere jucătoare, viitoare titulare ale lotului republican la: Oradea, Cluj, Tg. Mureş etc. în centre importante ale baschetului feminin.

De asemenea credem că organizarea unei conferinţe speciale a Comisiei centrale de baschet, privind problema baschetului feminin, în care să se dezbată pe larg această problemă şi în cadrul căreia s-ar putea primi sugestii importante din partea jucătorilor, tehnicienilor sau a iubitorilor acestui joc sportiv, ar fi bine venită.

Fără îndoială că studiind temeinic dezvoltarea mai grabnică a baschetului feminin din ţara noastră, care datorită condiţiilor mişcării de cultură fizică, poate atinge culmi mult mai înalte, măsurilor preconizate de noi li se mai pot adăuga multe altele.

M. FRIEDMAN
din inspecţia de baschet a C.C.F.S.

De peste HOTARE

Documentele adoptate de Congresul mondial al studenților de la Praga

PRAGA 4 (Agerpres). — TASS transmite: In dimineața zilei de 3 septembrie a avut loc ședința plenară de închidere a celui de al IV-lea Congres mondial al studenților. A fost adoptată o rezoluție cu privire la statutul U.I.S., s-a dat citire raportului comisiei de validare, a fost aprobată rezoluția cu privire la unitatea studenților, precum și Apelul celui de-al IV-lea Congres mondial al studenților adresat studenților din lumea întreagă.

In rezoluția cu privire la statutul U.I.S. se spune că U.I.S. își propune să contribuie la dezvoltarea culturilor naționale, la întărirea prieteniei, înțelegerii reciproce și colaborării dintre studenții din lumea întreagă, la realizarea unității lor la lichidarea discriminărilor de orice fel, în special a discriminării rasiale. In pasajul special privitor la calitatea de membru al U.I.S. se arată că organizațiile care în împrejurările actuale nu pot deveni membre ale U.I.S., dar doresc să aibă legături cu aceasta, pot să întrețină contacte strînse cu organizațiile studențești ale U.I.S. Aceste organizații pot lua parte la Congresele U.I.S. fără drept de vot deliberativ, pot să ceară U.I.S. sprijin și ajutor în caz de necesitate și să participe la activitatea ei.

In rezoluția cu privire la colaborarea și unitatea internațională a studenților, se subliniază năzuința crescîndă a studenților de a stabili colaborarea și unitatea internațională în lupta pentru satisfacerea revendicărilor lor.

Congresul, se spune în rezoluție, constată cu regret că, în urma greșelilor făcute în trecut de U.I.S., mișcarea internațională a studenților este în prezent scindată. Intrucît există două centre studențești — U.I.S. și C.I.S. (Conferința Internațională a Studenților — N.R.), iar situația este de așa natură încît nici unul din aceste centre nu corespunde cerințelor unei organizații studențești universale. Avînd în vedere aceasta, Congresul consideră că eforturile U.I.S. și ale tuturor organizațiilor studențești naționale și internaționale trebuie să fie îndreptate spre elaborarea unor principii acceptabile pentru ambele părți care să servească drept bază a unității studenților din întreaga lume.

In Apelul adresat studenților din lumea întreagă, cel de al IV-lea Congres al Uniunii Internaționale a Studenților subliniază că studenții din lumea întreagă doresc încetarea cursei înarmărilor, destinderea încordării internaționale și stabilirea premizelor pentru o pace îndelungată.

Menținerea păcii, se spune în apel, depinde în mare măsură de eforturile comune ale popoarelor, inclusiv ale studenților din lumea întreagă. Ei vor face tot ce le stă în putință pentru a asigura pacea.

In după amiaza zilei de 3 septembrie a avut loc o ședință închisă a Congresului, în cadrul căreia au fost alese organele de conducere ale U.I.S.

În legătură cu problema Canalului de Suez

A doua întrevedere între Nasser și membrii „Comitetului celor cinci"

CAIRO 4 (Agerpres). — In seara zilei de 3 septembrie a avut loc cea de a doua întrevedere între membrii „Comitetului celor cinci" și Gamal Abdel-Nasser, președintele Republicii Egipt. Din partea egipteană la tratative au participat Mahmud Favzi, ministrul Afacerilor Externe și Ali Sabri, șeful cancelariei președintelui.

După cum transmite agenția Men, reprezentantul „Comitetului, celor cinci" a comunicat în declarația sa pentru presă că Menzies, primul ministru al Australiei, președintele Comitetului, a predat președintelui Nasser o copie a „Planului Dulles".

Se anunță că ședința următoare va avea loc în seara zilei de 4 septembrie.

Declarația ministrului Apărării al Egiptului

CAIRO 4 (Agerpres). — Intr-un interviu acordat ziarului „Al Ahbar", generalul Abdel Hakim Amer, ministrul Apărării al Egiptului și comandant suprem al armatei egiptene, a declarat printre altele: „Forțele noastre armate sînt pregătite, din punct de vedere strategic, să înfrunte cu succes orice situație. Aprovizionarea noastră cu arme și muniții este pe deplin asigurată. Cauza noastră este dreaptă și nu există pentru nici o armată vreo cauză mai măreață decît aceea a apărării patriei".

Pregătirile militare ale Angliei și Franței nu vor intimida Egiptul

CAIRO 4 (Agerpres). — Intr-un interviu acordat unui corespondent al ziarului „Al Ahbar", secretarul general al Ligii țărilor arabe, Hasuna, a condamnat cu vehemență pregătirile militare ale Angliei și Franței în regiunea Mării Mediterane, calificîndu-le ca o amenințare pentru pace. „Concentrarea de trupe anglo-franceze pe insula Cipru, a spus Hasuna, nu contribuie la crearea unei atmosfere favorabile reglementării pașnice a problemei Suezului. Asemenea acțiuni nu vor intimida nicidecum Egiptul și nu vor sili nici această țară, nici celelalte țări arabe, să renunțe la poziția lor care se bazează pe dreptatea cauzei lor".

Subliniind că guvernul egiptean garantează pe deplin libertatea navigației pe Canalul de Suez, Hasuna a arătat că puterile occidentale încearcă să recheme pe piloții englezi și francezi pentru a dezorganiza navigația pe canal și pentru a crea prin aceasta un pretext pentru un amestec armat. Sprijinirea fostei companii a Canalului de Suez de către puterile occidentale, a spus Hasuna, poate prejudicia relațiile lor cu țările arabe.

Partidele politice din Pakistan sprijină Egiptul

CARACI 4 (Agerpres).—China Nouă transmite: Intr-o rezoluție adoptată la un miting organizat la Caraci de toate partidele politice din Pakistan se declară că dacă Anglia și Franța vor încerca să facă uz de forță împotriva Egiptului, acest lucru va fi considerat ca un război împotriva Islamului.

Rezoluția condamnă atitudinea ministrului de Externe al Pakistanului la conferința de la Londra și cere guvernului să sprijine Egiptul și celelalte țări islamice.

Fostul ministru al industriei din Pakistan Abdul Qayyum Khan, care s-a întors recent de la Londra a declarat în cadrul unui alt miting organizat la Caraci că țările musulmane sînt dezamăgite de poziția pe care a adoptat-o Pakistanul în problema Canalului de Suez.

Abdul Qayyum Khan a spus că Pakistanul dorește prietenia cu Statele Unite și Anglia dar prietenia nu trebuie să însemne sclavie.

Anglia exercită presiuni asupra Iordaniei

DAMASC 4 (Agerpres). — TASS transmite: Potrivit relatărilor presei, Anglia exercită presiuni asupra Iordaniei încercînd să obțină consimțămîntul autorităților pentru debarcarea unui detașament englez la Akaba și pentru întărirea unităților de aviație staționate pe aeroportul din Mafrak (Iordania de nord).

Se anunță că guvernul Iordaniei a respins cererea Angliei.

Noi amănunte în legătură cu acțiunea de spionaj din Egipt

CAIRO 4 (Agerpres). France Presse transmite: Abdel Kader Hatem, directorul serviciului de informații al Egiptului, a declarat la 3 septembrie că au fost arestate 30 de persoane implicate în activitatea organizației engleze de spionaj descoperită în Egipt.

Crearea unei atmosfere încordate în Franța

PARIS 4 (Agerpres). — Tonul și conținutul informațiilor apărute în numeroase ziare franceze dovedesc eforturile anumitor cercuri din Franța de a obține restabilirea dominației străine asupra Canalului de Suez. Ziarele de dreapta fac o reclamă zgomotoasă în jurul debarcării cîtorva detașamente de soldați francezi pe insula Cipru. Se anunță de asemenea că comandantul escadrei franceze din Mediterană, amiralul Barjot, urmează să plece la Londra pentru a duce tratative cu conducătorii amiralității britanice. Totodată generalul englez Stockwell a sosit la Alger unde după cum relatează ziarul „Paris Presse l'Intransigeant", s-a întîlnit cu generalul francez Boffre.

„Le Figaro" și alte cîteva ziare burgheze publică din nou articolele de propagandă în scopul de a menține în mod artificial o atmosferă de nervozitate în jurul problemei Suezului.

Ziarele reproduc de asemenea pasaje din cuvîntarea pe care C. Pineau, ministrul Afacerilor Externe al Franței a rostit-o la 2 septembrie. Pineau a subliniat că guvernul francez a hotărît să obțină cu orice preț satisfacerea cererilor puterilor occidentale referitoare la „administrarea internațională" a Canalului de Suez.

Orchestra „Barbu Lăutaru" la Dresda

LEIPZIG 4 (Agerpres). — De la trimisul special Agerpres: La 1 septembrie orchestra romînească de muzică populară „Barbu Lăutaru" și formația de dansatori a Ansamblului Sfatului Popular al Capitalei Republicii Populare Romîne, au dat în marea piață „Altmarkt" din Dresda un spectacol care s-a bucurat de un mare succes. Cei peste 100.000 de spectatori au manifestat îndelung pentru prietenia între popoarele german și romîn, scandînd, minute în șir, lozinci pentru prietenia între cele două popoare.

Aceeași primire călduroasă a fost rezervată artiștilor romîni și în celelalte localități unde au dat spectacole în cadrul turneului pe care îl întreprind în R.D. Germană.

Dezvoltarea legăturilor culturale sovieto-egiptene

CAIRO 4 (Agerpres). — TASS transmite: La Cairo a fost dat publicității un comunicat în legătură cu vizita în Egipt a lui S. V. Kaftanov, prim-locțiitor al ministrului Culturii al U.R.S.S., în care se spune:

La invitația ministrului Invățămîntului al Republicii Egipt, Kamal Ed-Din Husein, S. V. Kaftanov, prim locțiitor al ministrului Culturii al U.R.S.S. a vizitat Egiptul. În timpul vizitei sale în Egipt, S. V. Kaftanov a avut întrevederi cu Kamal Ed-Din Husein, ministrul Invățămîntului, Fathi Radvan, ministrul Orientării Naționale, Saod Mohamed Iusef, ministru adjunct al Invățămîntului, Husein Fawzi, ministru adjunct al Orientării Naționale, Naghib Hașim, ministru adjunct al Invățămîntului pentru problemele legăturilor culturale și cu alte persoane oficiale.

In cadrul acestor întrevederi a avut loc un schimb de păreri în problemele privind dezvoltarea continuă a legăturilor culturale între Uniunea Sovietică și Egipt.

Convorbirile s-au desfășurat într-o atmosferă de cordialitate și înțelegere reciprocă.

Cele două părți au ajuns la un punct de vedere comun în ce privește importanța încheierii unui acord de colaborare culturală între U.R.S.S. și Egipt, care să prevadă dezvoltarea multilaterală și întărirea relațiilor între U.R.S.S. și Republica Egipt în toate sectoarele culturii.

Se crede că semnarea acordului va avea loc într-un viitor apropiat, după ce vor fi precizate detaliile textului.

JULES MOCH: Problema dezarmării nu este de nerezolvat

GENEVA 4 (Agerpres). — TASS transmite: In cadrul sesiunii Federației mondiale a asociațiilor pentru sprijinirea O.N.U.; care a avut loc la Geneva, Jules Moch a prezentat la 2 septembrie raportul în problema „Dezarmarea, securitatea și reglementarea pașnică a divergențelor" El a făcut un amplu istoric al problemei dezarmării în Organizația Națiunilor Unite, exprimînd punctul de vedere al puterilor occidentale care este cunoscut. Referindu-se la propunerile Uniunii Sovietice și ale puterilor occidentale în problema dezarmării, Jules Moch a declarat că, după părerea lui, în actualele condiții problema dezarmării „nu este de nerezolvat". „Cel puțin, a adăugat el, calea spre dezarmare este trasată cu claritate".

Jules Moch a salutat măsurile guvernului Uniunii Sovietice de reducere a efectivului forțelor armate ale U.R.S.S., exprimîndu-și speranța că „exemplul Uniunii Sovietice va avea drept rezultat o nouă reducere a forțelor armate în Occident".

In cadrul ședinței din 3 septembrie a sesiunii a fost ascultat raportul doamnei Eleanor Roosevelt: „O.N.U. și rolul opiniei publice". La discuția care a început pe marginea acestui raport au participat Clement Attlee, fostul lider al partidului laburist englez și Bokhari, secretar general adjunct al Organizației Națiunilor Unite.

NUMEROASE ACCIDENTE DE MUNCA IN INTREPRINDERILE DIN GERMANIA OCCIDENTALA

STUTTGART 4 (Agerpres). — După cum anunță ziarul „Neues Deutschland", în cel de al doilea trimestru al anului 1956 în întreprinderile din Baden-Württemberg, din Germania occidentală s-au înregistrat 23.699 accidente de muncă. In comparație cu primul trimestru al anului, numărul accidentelor de muncă a sporit cu 1.225. Numărul accidentelor mortale a sporit în aceeași perioadă de la 41 la 57.

Opinia publică din Germania occidentală se pronunță împotriva serviciului militar

BONN 4 (Agerpres). — Potrivit relatărilor presei vest-germane între populația vest-germană și membrii Bundeswehrului — noua armată vest-germană — s-au produs numeroase incidente. Astfel, la Bremen, Wandsbeck-Hamburg, soldații care au îmbrăcat de curînd uniforme au fost huiduiți și chiar bătuți. La München, Heilbrenn și în alte localități soldații Bundeswehrului și recruții de la Bonn au fost alungați de populație. La München locotenentul-colonel Mayer, comandantul garnizoanei locale, a fost întîmpinat în plină stradă cu cuvintele „Lacheu al lui Adenauer".

După cum anunță ziarul „Nürnberger Nachrichten", într-o declarație făcută de deputatul creștin social Richard Jäger, președintele Comisiei Bundestagului pentru problemele apărării, acesta și-a exprimat îngrijorarea cu privire la aceste incidente. El a declarat că ele constituie „O problemă serioasă". Nu se mai poate vorbi, a spus el de „cetățeni în uniformă", cînd ceilalți cetățeni caută să excludă în acest mod pe soldații din comunitatea obștească.

Jäger a căutat să explice această stare de lucruri prin „atitudinea extrem de ostilă față de serviciul militar" manifestată de o parte a opiniei publice din R.F.G. Fruntașul creștin-social a recunoscut că în rîndurile poporului german se manifestă „dezgust față de armată".

În 24 de ore

MOSCOVA. — Prezidiul Sovietului Suprem al U.R.S.S. l-a numit pe Lazar Moiseevici Kaganovici, prim-vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., în funcția de ministru al Industriei Materialelor de Construcție al U.R.S.S.

BELGRAD. — La 3 septembrie, o delegație parlamentară a R.P.F. Iugoslavia a plecat spre R. Cehoslovacă. Delegația este formată din 18 membri și este condusă de Miha Marinko, președintele Adunării Naționale a Sloveniei și membru în Comitetul pentru Afacerile Externe al Scupșcinei Populare Federative.

BELGRAD. — La 3 septembrie a sosit la Belgrad, pe calea aerului, o delegație a Seimului R.P. Polone, în frunte cu Stanislaw Kulczynski, vicepreședinte al Seimului și președinte al Comitetului pentru Afacerile Externe din Seimul R. P. Polone.

BERLIN. — La 3 septembrie a sosit la Berlin delegația guvernamentală a U.R.S.S. la Tîrgul internațional de toamnă de la Leipzig. Delegația este condusă de A. N. Kosighin, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al U.R.S.S.

MOSCOVA. — La invitația parlamentului sirian, a plecat spre Siria o delegație a Sovietului Suprem al U.R.S.S. în frunte cu I. S. Senin, președintele Comisiei bugetare a Sovietului Uniunii al Sovietului Suprem al U.R.S.S.

VARȘOVIA. — La 1 septembrie în Polonia s-a sărbătorit pentru prima oară Ziua energeticianului.

BANGKOK. — La 3 septembrie s-a deschis la Bangkok conferința experților economici ai țărilor membre ale S.E.A.T.O. (Blocul militar pentru Asia de Sud Est).

ANKARA. — După cum anunță postul de radio Ankara la 3 septembrie a sosit în capitala Turciei generalul Reed, comandantul forțelor armate ale N.A.T.O. din Europa de Sud-est, împreună cu persoanele care îl însoțesc.

Să se pună capăt persecuțiilor împotriva Partidului Comunist din Germania

Să fie anulată sentința de la Karlsruhe

Dizolvarea Partidului Comunist din Germania implică de la sine renașterea fascismului și prin aceasta „Wehrmachtul", militarismul și deci războiul.

Iată de ce anularea sentinței de la Karlsruhe trebuie cu orice preț și cît mai repede decretată.

MIHAIL SORBUL
scriitor

Nu, istoria nu se va repeta!

TIMIȘOARA (prin telefon de la corespondentul nostru).

Două sentințe, două acte fasciste.

1933. Partidul Comunist din Germania este trecut în afara legii. Ce a urmat? Pregătirea și apoi deslănțuirea celui de al doilea război mondial.

1956. O nouă sentință fascistă, de data aceasta a tribunalului de la Karlsruhe — interzicerea Partidului Comunist din Germania.

...In Jimbolia, în 1944. Cînd fasciștii zoreau pasul spre bîrlogul lor, 7 antifasciști germani din această localitate în frunte cu Schmidt Matei au fost asasinați în mod mîrșav pentru că au refuzat să dea ascultare hitleriștilor. 1944. Intr-o comună aproape de Jimbolia, unui preot romîn fasciștii i-au străpuns limba cu un piron ruginit, pentru simplul motiv că propăvăduia pacea între oameni. 1944. In comuna Biled, 32 de argați germani și romîni sînt scoși de fasciști în afara comunei și aduși în bătaia mitralierelor din vreme pregătite. Sînt atîtea fapte josnice care te înfioară, atîtea comune mistuite de flăcări, atîția copii care nu mai au cui spune mamă sau tată, atîția oameni schilodiți.

Să se repete istoria? NU!

In parcul din centrul comunei Jimbolia la mitingul ținut zilele acestea a răsunat cu tărie protestul a mai bine de 2000 de oameni. Zguduit de amintirile trecutului, bătrînul Ervin Fischer, fost deportat în lagărele de exterminare fasciste, s-a adresat celor prezenți:

— In numele supraviețuitorilor din lagărele morții, lagăre care ne-au îmbătrînit înainte de vreme, care ne-au stins din viață în mod barbar pe cei care ne sînt dragi, cer anularea odioasei hotărîri menită să reînvie fascismul.

Doctor Paulovici Henrich, Pop Nicolae deputat în sfatul popular, Isidor Covacs comunist ilegalist, Feher Adalbert prim-secretar al comitetului raional de partid, Buță Iulian președintele sfatului raional și alții au vorbit în limbile romînă, germană și maghiară, cerînd repunerea în drepturi a Partidului Comunist din Germania.

Protestul împotriva sentinței de la Karlsruhe a găsit răsunet și în rîndurile țăranilor muncitori și colectiviștilor romîni și maghiari din comuna Biled, raionul Timișoara. La adunarea ținută la căminul cultural a luat cuvîntul Magdalena Paulovici, deputată în sfatul popular regional. Cei mai bine de 450 cetățeni care umpleau pînă la refuz sala căminului cultural au votat o moțiune de protest prin care cer anularea odioasei sentințe de la Karlsruhe. Asemenea mitinguri s-au ținut și în comunele Comloșul Mic, Ionel Otelec, Uivar și în multe altele.

NU! Istoria nu se repetă!

CONSTANTIN BUCUR

Protestul brigadierilor de la Năvodari

Fierbinte-i bătrîna stepă dobrogeană. Deși e început de toamnă, soarele arde cu aceeași înverșunare. Și sub învăpăierea lui, brigadierii de pe șantierul național al tineretului de la Năvodari muncesc cu elan sporit. Răsar ca din pămînt siluetele voinice ale viitoarei uzine de superfosfați și acid sulfuric. Sub conducerea înțeleaptă a gloriosului nostru partid, poporul muncitor construiește fără răgaz. Ți-i drag să vezi cum brigada condusă de tînărul Comănescu Ion întrece normele, cum zidarii brigadieri comandați de iscusitul Ciobanu Gheorghe pun cărămidă peste cărămidă la înălțarea viitoarei uzine. Dar, în viața oamenilor sînt momente cînd trebuie să-și spună cuvîntul în probleme care privesc pe cei ce muncesc de pretutindeni. Așa s-a întîmplat și atunci cînd la Karlsruhe a fost luată hotărîrea samavolnică de a interzice activitatea Partidului Comunist din Germania. Pătrunși de o adîncă solidaritate cu poporul german, tinerii de pe șantierul național din Năvodari s-au alăturat protestului muncitorilor din întreaga țară. Adunați într-un impresionant miting, ei au protestat vehement împotriva hotărîrii guvernului de la Bonn care încalcă cele mai elementare drepturi democratice ale poporului german.

In cuvîntul de deschidere a mitingului, tovarășul Ispas Vasile, secretarul comitetului U.T.M. de pe șantier, a arătat consecințele actului de la Karlsruhe. Au luat cuvîntul numeroși participanți. Tovarășul Alexandru Vasile, secretarul comitetului de partid al șantierului, a spus: „Să fie anulată netrebnica sentință de la Karlsruhe. Aceasta este o cerință a tuturor popoarelor. Sentința de la Karlsruhe folosește numai intereselor monopolurilor vest-germane și cercurilor revanșarde.

Numeroși brigadieri au luat cuvîntul în numele tinerilor de pe șantier, înfierînd puternic samavolniciile urmașilor lui Hitler. Comănescu Ion a arătat în cuvintele sale că sentința de la Karlsruhe este o încălcare grosolană a principiilor democratice, a drepturilor muncitorilor germani. Cei peste 1000 de brigadieri și muncitori de pe șantierul național al tineretului de la Năvodari prin protestul lor au arătat că tineretul nostru este conștient de consecințele sentinței de la Karlsruhe.

NICOLAE BARBU

Prin interzicerea Partidului Comunist din Germania, guvernanții vest-germani caută să netezească drumul agresiunii și al războiului.

(ZIARELE)

Desen de NIC. NICOLAESCU

Solidaritate

— De vorbă cu echipajul vasului „Friedrich Engels" —

Coboram agale spre port, cînd iată, chiar la intrare, o veche cunoștință: Victor Rădulescu, ofițer de pe vasul „Friedrich Engels". Am intrat împreună discutînd aceleași amintiri ce se schimbă între doi oameni ce nu s-au văzut de mult.

Am ajuns la dana unde vasul „Friedrich Engels", fără fum la coș, este sub încărcare. Nu e nevoie să mai spun că nu m-am lăsat mult rugat și peste cîteva clipe mă aflam instalat comod în cabina ofițerului II.

La întrebările mele curioase, Victor Rădulescu răspunde cu întîmplări, obiceiuri, mări, oceane, porturi, sau furtuni.

— Acum plecăm spre portul Djeddah în Arabia Saudită. Trecem Bosforul, Dardanelele, Marea Mediterană, Canalul de Suez, și apoi navigăm pe Marea Roșie pînă în zona tropicală. Ducem ciment...

— Treceți prin Suez? Cum e navigația pe-acolo?

— Normală. Și acum am venit tot prin Canal. Trecerea s-a făcut în aceleași condiții ca și înaintea naționalizării de către Egipt.

O sirenă vesti intrarea unui vas în port. Privim pe ferestruica rotundă a cabinei și vedem acostînd ușor un vas de mare tonaj pe a cărui copastie stă scris: „GERTRUD-BREMEN".

— Anul trecut am fost de două ori în Germania occidentală: la Bremen și la Vegesack... Rău îmi pare că cei de pe „Gertrud" n-au ajuns în Constanța acum două zile!

— De ce?

— Ar fi putut vedea și ei mitingul din piața Independenței, unde 30.000 de constănțeni au rostit protestul lor față de interzicerea Partidului Comunist din Germania.

Convorbirea a alunecat repede spre această temă.

— Ne găseam în apele Mediteranei cînd am aflat prin radio vestea interzicerii P.C. din Germania — spune Victor Rădulescu. Datoria noastră era să anunțăm întregul echipaj. Le-am spus și cîteva zile pe vas s-a discutat cu aprindere această mîrșăvie comisă de tribunalul federal german. Noi cunoaștem muncitorii germani, marinarii, docherii. Cunoaștem cîte ceva și din lupta Partidului Comunist din Germania pentru apărarea intereselor celor ce muncesc, de aceea indignarea noastră este și mai mare.

L-am rugat să-mi vorbească mai pe larg despre acest lucru și atît căpitanul vasului, tov. Gh. Bădescu, cît și ofițerul II au prins să povestească întrerupîndu-se sau complectîndu-se unul pe altul.

Către sfîrșitul lui aprilie 1955, vasul „Friedrich Engels" a ajuns la Bremen. Chiar a doua zi echipajul a primit o vizită interesantă: trei tineri germani ce au participat la Festivalul Mondial de la București au venit să salute vechii prieteni.

Din discuțiile cu aceștia, romînii de pe bordul vasului „Friedrich Engels" au cunoscut cîteva aspecte ale vieții grele dusă de tineretul vest-german. Unul dintre ei de la întoarcerea din București, din 1953, este șomer și nu mai este primit nicăieri să muncească. Ceilalți doi au și ei multe de suferit din pricină că au mers în 1953 la București.

Tinerii însă nu erau dezamăgiți. Întreaga lor speranță și-o puneau în Partidul Comunist care se îngrijea de ei și-i ajuta să înfrunte provocările revanșarzilor de la Bonn.

De la Bremen s-a plecat la Vegesack. Aici echipajul romîn a primit vizita unei delegații a muncitorilor din port, care au invitat prietenii romîni să asiste la mitingul organizat de ei cu ocazia lui 1 Mai 1955 precum și la o petrecere tovărășească, într-o pădure din apropiere. La mitingul de 1 Mai și la manifestația de stradă ce a urmat, conduși de P.C. din Germania, oamenii muncii din Vegesack și-au ridicat glasul împotriva remilitarizării Germaniei. In toate acțiunile lor ei aveau în frunte pe comuniști, oameni ce știau să-i facă pe muncitori să vadă cît de mare este puterea lor, lupta lor.

In octombrie 1955 vasul „Friedrich Engels" a acostat din nou la Bremen. In zilele acestea în port era mare fierbere. Polițiștii mișunau printre muncitori. Aflaseră că au asupra lor manifeste ale P.C. din Germania. Prin ele P.C. chema muncitorii la lupta împotriva remilitarizării Germaniei. Pe manifest putea fi văzută și o caricatură ce-l reprezenta pe Adenauer îmbrăcînd Germania cu o tunică militară și o cască cu zvastică. După două zile de la întîmplarea cu manifestele, la Bremen a avut loc o mare demonstrație de stradă organizată de Partidul Comunist. Zeci de tineri germani ce se declarau împotriva serviciului militar obligatoriu și al reînvierii militarismului au fost bătuți cu bastoanele de cauciuc și arestați.

— Iată de ce indignarea noastră e mare — spuse Victor Rădulescu. Militariștii de la Bonn știu că P. C. din Germania este conducătorul iubit al muncitorilor germani. Le este teamă de el și încearcă să-l distrugă. Vor să lase pe muncitori fără conducător, pradă exploatării capitaliste și ideilor revanșarde. Dar se înșeală!

— Ei nici nu-și dau seama cîtă influență are P.C. în rîndul muncitorilor germani — interveni tovarășul Bădescu.

Aceiași este și părerea oamenilor din echipaj Gh. Schimbischi, Dobre Stănică, Anton Crafcenko, Ion Lazăr, Constantin Manea și alții. Inainte de a coborî pasarela, Victor Rădulescu îmi întinse o foaie de hîrtie:

— Iată moțiunea noastră de protest votată în unanimitate de echipaj. Citește aici: „Echipajul vasului „Friedrich Engels", aflat în apele Mării Negre, în drum spre patrie, înfierează sentința samavolnică de interzicere a Partidului Comunist din Germania și asigură muncitorii și comuniștii germani de solidaritatea noastră. Jos mîinile de pe Partidul Comunist din Germania!"

GH. ANGELESCU

Meridiane SPORTIVE

Anul acesta, spre deosebire parcă de alți ani, întîlnirile dintre sportivii lumii au atins o cifră impresionantă. Aproape că nu există colțișor în lume, aproape că nu există zi, în care să nu aflăm cu bucurie de o nouă competiție sportivă. Moscova găzduiește în prezent Campionatul mondial de șah, la Paris, voleibaliștii își dispută șansele în campionatele mondiale de volei. (Ieri în cadrul turneului final, echipa feminină a R.P.R. a întrecut categoric formația R.D. Germane cu 3—0 (15—6, 16—14, 15—6). Praga a găzduit un mare concurs de atletism în cinstea celui de al IV-lea Congres mondial al studenților, iar la Berna gimnaștii elvețieni și cehoslovaci au încheiat întîlnirea lor prietenească, în care victoria a revenit gimnaștilor elvețieni cu 681,40—678,05 puncte.

...Am în față numeroase telegrame sportive sosite din îndepărtata Americă, din Australia și firește, din Europa. Nu le-am clasificat în ordinea importanței, însă prima care mi-a căzut în mînă, interesează de sigur în mod deosebit pe aceia care doresc să cunoască noi amănunte în legătură cu olimpiada. Știrea sosită din Melbourne anunță că „au fost încheiate pregătirile în vederea celei de al XVI-a ediții a Jocurilor olimpice de vară". În satul olimpic — se remarcă în telegramă — situat la Heidelberg (suburbie a Melbournului) au fost verificate toate instalațiile administrative amenajate în vederea cazării loturilor de sportivi. A fost de asemenea terminată noua tribună de pe stadionul olimpic Cricket Ground în care, cu prilejul unui joc de fotbal au luat loc 92.000 spectatori, rămînînd încă numeroase locuri libere. După părerea organizatorilor tribunele vor putea primi cu mult peste 100.000 de spectatori.

Extraordinar! A căzut din nou recordul mondial la aruncarea greutății. Deși citesc pentru a doua oară telegrama, nu-mi vine a crede. Și, cu toate astea, este adevărat. Atletul american Parry O'Brien, luînd parte la un concurs în localitatea Eugene (S.U.A.) a stabilit un excepțional record mondial: 19,05 m! Vechiul record aparține aceluiași atlet și era de 18,69 m. Este prima oară cînd un atlet reușește să treacă limita celor 19 m.

Dar iată că un fapt care reține atenția a avut loc de curînd, la Viena. In capitala Austriei s-au desfășurat lucrările Congresului Federației Internaționale de gimnastică, la care au participat delegați din 24 de țări printre care U.R.S.S., S.U.A., R. Cehoslovacă, R. P. Polonă, R.P.R., Suedia, Franța etc. Se anunță că congresul a hotărît ca în anul viitor, la 25 aprilie, să se desfășoare la București, „Cupa Europei" (feminin). Cinstea acordată forurilor sportive din R.P.R. este o dovadă în plus de aprecierea de care se bucură astăzi în lume mișcarea sportivă din țara noastră.

R. CALARAȘANU

ULTIMELE ȘTIRI

■ Pe stadionul „V. I. Lenin" din orașul Dimitrovgrad (R. P. Bulgaria) s-a disputat întîlnirea de fotbal dintre echipa locală Minior și echipa romînă Energia Minerul Petroșani. Rezultat: 0—0.

■ In cadrul concursului de atletism desfășurat la Praga cu ocazia celui de al IV-lea Congres mondial al studenților, doi sportivi romîni au ocupat primele locuri, la 5.000 m. (Veliciu — 14'57"4/10) și greutate (Crețu — 15,22 m.).

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii", Tel. 7.50.10. Secția scrisori. Tel. 7.66.91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"
STAS — 8452 — 52